கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்.—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-௪] பராபவ ஹு வைகாசி மீ [பகுதி ௭.

உள்ளுறை.

இளம்பூரண அடிகள்:—பத்திராசிரியர். ௩௱௦௪

ஊக்கமுடைமை:—ஸ்ரீமத்-பி. எஸ் சுப்பிரமணியஐயர். ௩௱௧௧

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம். ஸ்ரீமத்-ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை ௩௱௧௫

இருபத்திரண்டு சுருதிகள்:—ஸ்ரீமத்-பி. எஸ். சுந்தரஐயர், B. A, L. T., ௩௱௨௩

மாறஞ்சடையன்:—ஸ்ரீமத்-து. அ. கோபிநாதராவ் M. A., ௩௱௩௫

கடைவள்ளலார் காலம்:—ஸ்ரீமத்-S. கிருஷ்ணசாமிஐயங்கார் M. A., ௩௱௪௰

இந்துமதம்:—ஸ்ரீமத்-மு. சாம்பசிவநாயனர் ௩௱௫௪

சுதேசகலாசாலைஸ்தாபனம்—ஸ்ரீமத்-சே. இராஜகோபாலாசாரியார், B. A, ௩௱௬௧

புத்தகக்குறிப்பு:—பத்திராசிரியர் ௩௱௮௭

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 4. | 1906. தனி அணா 8.

ஒரு சங்கசம்பாவனை.

நம் சங்கத்தின் அங்கத்தினருள் ஒருவரும் இந்துமதப் பிரசங்கி யுமாகிய வித்வான் - காரை. கா. சிவசிதம்பர ஐயரவர்கள், தமதூரில் சமீபத்து நடத்திய தம்புத்திரியின் விவாகமகோத்ஸவத்தில், ரூபா ஐந்து நம்தமிழ்ச்சங்கத்தின்பொருட்டு சம்பாவனை செய்து அதனை இங்கு அன்புடனனுப்பினார்கள். முன்னொருமுறையும் ஐயரவர்கள் இவ்வாறனுப்பிய செய்தி செந்தமிழபிமானிகள் பலருமறிவர். இங்ஙனம், விசேடகாலங்களிலெல்லாம் நம்சங்கத்தை மறவாது அபிமானித்துவரும் ஐயரவர்கள் செய்கை வியந்து புகழத்தக்கதொன்றும். இவர்கள்காட்டிய மாதிரிகையை தமிழ்மக்களொவ்வொருவரும் பின் பற்றிவருவார்களானால், அது பலதுளி பெருவெள்ளமாகித், தமிழ்ப் பாஷையின் அபிவிர்த்திக்குப் பெரியதோர் ஊன்றுகோலாமன்றோ. விசேடகாலங்களில் பொதுநலத்தைக்கருதி இவ்வாறு சம்பாவனைசெ ய்தல் சிறிதும் அரியகாரியமில்லையாயினும், அச்செய்கை பெரும்புக ழும்புண்ணியமுந்தருவதோடு, பலரும் பின்பற்றி நடைபெறுதற்கு ஒரு நல்வழியைக் காட்டுவதாகவும் ஆகின்றது. இவையெல்லாம் நம்மவர் ஒவ்வொருவரும் நன்கறிவர்; ஆனால், அவ்வுணர்ச்சியைச் செய்கையிற்காட்டல், ஸ்ரீமத் - சிவசிதம்பர ஐயரவர்களைப்போன்ற உண்மைப் பாஷாபிமானிகள் சிலருக்கேயன்றிப் பலருக்குங் கூடாம லிருப்பது விசனகரமானதேயாகும். தமிழ்மக்களெல்லாம் இந்நல்வழி யைப்பின்பற்றுமாறு திருவருள் கூட்டுவிப்பதாக!

இங்ஙனம்,

மானேஜர்,

தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௪] பராபவ௵ வைகாசிமீ [பகுதி-௭.

இளம்பூரணவடிகள்.

இப்பெரியோர், பழைய தமிழிலக்கணநூலாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு முதன்முதல் உரையிட்ட ஆதியுரைகாரர். ஆதியுரையாளர் என்பதுபற்றியே "உரையாசிரியர்" என்னும் பொதுப்பெயரே இவர்க்குரிய சிறப்புப்பெயராக வழங்குவதாயிற்று. பிறர் நுழைந்து காணமுடியாவண்ணம் இருண்டுகிடந்த தொல்காப்பியம் என்னுஞ் சரக்கறையுள் தம்மறிவென்னும் அவியாவிளக்கைக் கொண்டுதுருவி, அங்கே குவிக்கப்பட்டிருந்த அரதனக்குவியல்களை உலகிற்கு முதலிற்காட்டிய பெருந்தகையார் இவரே. இவர்க்குப் பின்வந்த உரைகாரரது செய்கையெல்லாம், தொல்காப்பியச்சரக்கறையில் இவ்வடிகள் ஏற்றிவைத்திருந்த அவியாவிளக்கினுதவியால், அங்கிருந்த அரதனக்குவியல்களைக்கண்டு வியந்ததும், அவ்வரும்பெறற்பொருள்களை மாசுநீக்கித் தூசி படியாவண்ணம் சுத்தஞ்செய்துவைத்ததுமேயாகும். பின்வந்த சேனாவரையர்முதலிய பிரபல ஆசிரியர், இளம்பூரணவடிகள் ஒரோவிடங்களிற் றவறியதையறிந்தவராயினும், அதுபற்றி அவ்வடிகள்பால்வைத்த மதிப்பை மாற்றினவரல்லர். உரையாசிரியர் கொள்கையைச் சேனாவரையர் மறுக்க நேரும் இடங்களில் "அவர் பிறர்மதம்பற்றிக் கூறினாரென்க" எனவும் "மாணாக்கர்க்கு உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கியல்பாகலாற் செய்யுண்முடிபென்று கூறாராயினார்" எனவும் "உரையாசிரியர்க்கு அது கருத்தன்றென்க" எனவும் இவ்வாறே—எவ்வளவு அச்சத்துடனும் மரியாதையுடனும் எழுதுகின்றாரென்பதைச் சேனாவரையத்தால் அறியலாம். அறிதற்கரிதாகிய தொல்காப்பியக்கடலைத் தம்மதிவலிகொண்டு கடைந்து முதன்முதல் இலக்கணவமுதம் அளித்த பெரி

யார், மானுடவியற்கைக்குற்றதவறுகளுடையராதல்பற்றி இகழற்பாலரல்லரென்பதும்,பெருங்காரியமொன்றைத்தொடங்குவோர் ஒரோவிடங்களின் மயங்குதலியல்பேயென்பதும், அம்மயக்கமும் பின்னவர்க்கு நன்மையளித்தற் கேதுவாகக்கூடுமென்பதும் சேனாவரையர் முதலியோரது மேலான கொள்கைகளாகும். சிவஞானமுனிவர், சேனாவரையர் கொள்கைகள் சிலவற்றை மறுக்க நேர்ந்தவிடத்தில், அவரைப்பற்றி எழுதிய அழகிய வசனங்களை இங்குத்தந்துகாட்டல் மிகையாகாதென்று நினைக்கிறேன்.

"அவர் (சேனாவரையர்) இன்னும் ஒரோவிடங்களில் இவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அங்ஙனம் ஒரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரை இகழற்க. (சிலர்)போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களும் மாறிமாறி வருதலின், எனைத்துணை நுண்ணறிவாளரும் ஒரோவழி மயங்குதல் இயல்பென்க. இக்கருத்தேபற்றியன்றே "அரியகற்று ஆசற்றார்கண்ணுந்தெரியுங்கால்,இன்மையரிதேவெளிறு" "குணநாடிக்குற்றமுநாடியவற்றுண், மிகைநாடிமிக்ககொளல்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாருமென்பது. இங்ஙனமாகலின், வடமொழியினும், ஆசிரியர் பாணினீயார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களால் எடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வாருசியார் எடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவ்விருவரையும் ஒரோவிடங்களில் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அதுபற்றி அவர் இகழப்படார் என்க" என்பது.

இளம்பூரணவடிகள், தொல்காப்பிய முழுவதுக்கும் உரை செய்தவரென்று தெரிகிறது. எழுத்ததிகாரவுரை முன்னரே அச்சேறியுள்ளது.* சொல்லதிகாரவுரை கையெழுத்துப்பிரதியில் இச்சங்க முதலிய சிலவிடங்களிலுண்டு. பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியற்கு மட்டும் உரையாசிரியருரையுண்டென்பது, 'செந்தமிழி'ல் வெளி

---

*'தென்னவற் பெரிய துன்னருந் துப்பிற்,றொன்முது கடவுட்பின்னர் மேய,பொருந'என்னும் மதுரைக்காஞ்சியடியுரையில், 'இராவணன் (தென்றிசை) ஆளுதல் பாயிரச் சூத்திரத்து உரையாசிரியர் கூறிய உரையானுமுணர்க" என நச்சினார்க்கினியர் கூறியவாறு, அச்சிட்டுள்ள எழுத்ததிகாரஇளம்பூரணத்தில் காணப்படவில்லை. இதன்காரணந்தெரிந்திலது.

வரும் தொல்காப்பியச்செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியத்தின் கீழ்க்கு றிப்புச்சிலவற்றால் வெளியாகிறது. ஏனையபகுதிக்கும் உரையுண்மை இனியறியப்படவேண்டும்.

உரையாசிரியர் துறவுபூண்ட பெரியோரென்பது, அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திலே "உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடி கள்" எனக் கூறுதலாலும், 'அடிகளென்றது துறத்தலான்' என அவரே அடிகள் என்ற சொற்கு பொருளுரைத்தமையானும் தெளி வாகின்றது.

இனி, நன்னூலியற்றிய பவணந்திமுனிவர், தம் சூத்திரங்கள் சிலவற்றை, இளம்பூரணவடிகள் உரைக்கருத்தைத்தழுவியே இயற் றிப்போந்தமையால், பவணந்திக்கு முந்தியவர் உரையாசிரியர் என்று ஊகிக்க இடந்தருகிறது. பின்வந்த சேனாவரையர், உரையாசிரியர் கொள்கைகள் சிலவற்றைப் பிரபல நியாயங்காட்டி மறுத்தவற்றில், ஒன்றையுந்தழுவாதே உரையாசிரியருக்கிணங்கச் சூத்திரித்துச்செல லுதலின், சேனாவரையர் நன்னூலார்க்கும் பிற்பட்டவர்போலும்! இதற்கோருதாரணம் வருமாறு:—

"எப்பொரு ளாயினு மல்ல தில்லெனின்
அப்பொரு ளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்"
"அப்பொருள் கூறிற் சுட்டிக் கூறல்"

எனவரும் தொல்காப்பியக் கிளவியாக்கச் சூத்திரங்களிலே "அல்ல தில்லெனின்" என்பதற்குத் 'தன்னுழையுள்ளதல்லதை இல்லெ னின்' எனவும், 'அப்பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள்கூறல்' என்ப தற்கு 'இனப்பொருள் கூறுக' என்றும் உரையாசிரியர் கூறிய பொ ருளையே, பவணந்திமுனிவர்,

"தம்பா லில்ல தில்லெனி னினனா
யுள்ளது கூறியு மாற்றியு முள்ளது
சுட்டியு முரைப்பர் சொற்சுருங் குதற்கே"

எனத் தழுவியுரைத்தார். சேனாவரையர் அச்சூத்திரத்துவரும் 'அல்லதில்லெனின்' என்பதற்கு 'அல்லதில்லென்னும் வாய்பாட்

டாற்கூறின்' என மிகச்சிறந்த பொருள்கூறி, உரையாசிரியருரை பலபடியாலும் வழுவுதலை விளக்கியிருக்கின்றார். பவணந்தி முனிவர், சேனாவரையர் கூறிய உரைப்பொருளை அறிந்தவராயின், மிகச் சிறந்த சேனாவரையத்துக்கேற்பவே சூத்திரித்திருப்பாரென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறே சேனாவரையரது உயர்ந்த உரைக்கருத்தையன்றியே உரையாசிரியருரைக்கேற்ப நன்னூலார் கூறிச்செல்லுதலைப் பலவிடத்துங் காணலாம். இவற்றால் சேனாவரையர்க்கு முற்பட்டவர் பவணந்தியாரென்பதும், அப்பவணந்திக்கும் முந்தியவர் இளம்பூரணவடிகளென்பதும் வெளியாகின்றன. பவணந்திமுனிவர், இப்போது மைசூர் ராஜ்யத்தைச் சார்ந்துள்ள குவளாலபுர (கோலார்)த்து அரசனும் இற்றைக்கு 750-வருஷத்துக்குமுன்னிருந்தவனுமாகிய* "அமராபரணன் சீயகங்கன்" காலத்தவராதலால் இளம்பூரணவடிகள் அக்காலத்துக்கு முற்பட்டவராதல் வேண்டும். இவை நிற்க.

இப்போது அச்சிட்டுள்ள இறையனார்களவியலுரைக்கும் இளம்பூரணவடிகட்கும் யாதாவது தொடர்பிருத்தல்வேண்டு மென்பது எனது நெடுங்கால அபிப்பிராயமாகவுள்ளது. இதற்குரிய காரணங்கள் பல. இவ்விஷயத்தைச் சிறிது இவ்விடத்து ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும்.

இப்போதுள்ள இறையனார்களவியலுரை, கடைச்சங்கத்தாராகிய நக்கீரனார் இயற்றியதென்ற கொள்கையில் ஐயம்பெரிதுமுண்டாதலைபற்றிப் பலர் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயமாகக், காலஞ்சென்ற ஸ்ரீகனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், சென்னை ஞானசாகரப்பத்திரிகையில் அதன் பத்திராசிரியரும் யானும் சில வருஷங்கட்குமுன்னர் ஆராய்ந்தெழுதியிருந்ததோடு, சென்றமாதத்துத் தஞ்சைத்தமிழகத்திலும் ஸ்ரீமத் - து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் அவ்வுரையைப்பற்றிய வியாசமொன்று வரைந்திருக்கின்றனர். இப்போதுள்ள களவியலுரை நக்கீரனார் செய்தவுரையின் வேறாதல்வேண்டு

---

* இப்பகுதியில், ஸ்ரீமாந் - கோபிநாதராயரவர்க ளெழுதியுள்ள 'நன்னூல்' என்னும் வியாசத்தால் இதனுண்மையறிக.

மென்பதற்குக் கூறப்படுங்காரணங்கள், பிறரால், நியாயமுறையினின்று மறுக்கப்படக்கூடியவையென்று தோற்றவில்லை. ஏனெனில், அக்களவியலுரையிலே, நக்கீரர் செய்த உரையைப்பற்றி யெழுதுமிடத்து:—அதனால், உப்பூர்குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசருமன் "செய்தது இந்நூற்குரை என்பாருமுளர்; அவர் செய்திலர்; "மெய்யுரை கேட்டாரென்க; மதுரை ஆலவாயிற்பெருமானடிகளா "ற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு குமாரசுவாமியா "ற் கேட்கப்பட்டதென்க. இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதும்" என்று தொடங்கி, பின்பு, நக்கீரனார் முதலாக நீலகண்டனார் காறும் உரை நடந்துவந்த பத்து ஆசிரிய பரம்பரையுங்கூறி, 'இங்ஙனம் வருகின்றதுரை' என்று பாயிரத்துள் முடிக்கப்பட்டிருத்தலோடு நூலினுள்ளே 'மேற்பாயிரத்துள்ளுரைத்தாம்' என்றிருமுறை எழுதப் பட்டிருமுள்ளது. இவற்றால், நக்கீரனார் கண்ட களவியலுரை நெடுங் காலமாக ஆசிரியபரம்பரையிலே வழங்கி வந்ததை, நீலகண்டனார்க்குப் பிற்பட்டுவந்த உரையாளரொருவர் உரைநடையில் எழுதி வைத்தாரென்பதூஉம், அவ்வாறெழுதியவர் காலத்திலேயே, ஆதியுரை செய்தவர் நக்கீரனாரா? உருத்திரசன்மரா? என்னும் ஐயமிருந்ததென்பதும், அக்களவியற்பாயிரமும் நூலுஞ் செய்தார் ஒருவரே யென்பதும் நன்கு அறியப்படுகின்றன. இவற்றைக் குறித்த விவகாரத்தை ஞானசாகரமுதற்பதுமத்து ௩-ம் இதழிலும் நன்கு விளக்கியுள்ளேன். இவ்வாறு ஆசிரிய பரம்பரையில்வந்த நக்கீரனாருரை பாண்டியன் நெடுமாறன் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட பழைய உரையாளரொருவராலே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், அக்களவியன் மேற்கோட்செய்யுட்களில் நெடுமாறனென்னும் பாண்டியன் நெல்வேலிப்போர் வென்றவனென்று கூறப்பட்டிருத்தலோடு, ௨௫௮, ௨௯௦ ஆம் பாடல்களில் அப்பாண்டியன் சிவபத்திமிக்கானாகவுங் குறிக்கப் பட்டுள்ளான். இங்கே காட்டிய, நெடுமாறனென்னும் பெயருடைமையும், நெல்வேலிப்போர் வென்றமையும், சிவபத்திமிக்குடைமையுமாகிய மூன்றும்—சிவனடியாருள் ஒருவராகவைத் தெண்ணப்படுபவரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் காலத்தோருமாகிய "நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர்நெடுமாற' நாயனாரே அக்களவியன் மேற்கோட்

செய்யுளிற் கூறப்பட்டவரென்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன; எனவே அப்பாண்டியனைப்பற்றிய பாடல்களை மேற்கோள்புரிந்த களவியலுரைகாரர், ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலத்தாராகிய நெடுமாறநாயனார்க்கும் பிற்பட்டவராதல் ஒருதலையாம். அஃதாவது, இற்றைக்கு 1200-வருஷங்கட்குப் பின்பு என்பதே.

மேலே கூறியவாறு, இறையனார்களவியலுக்கு நக்கீரருரையேயன்றி, பிற்காலத்தாசிரியரொருவரால் எழுதப்பட்ட உரையுமுண்டென்பதற்கு முன்னூற்பிரமாணமும் உண்டு. தொல்காப்பியமரபியலில், "வினையினீங்கி" என்னுஞ் சூத்திரவுரைக்கண்ணே, பேராசிரியர் * அடியில்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

"என்றார்க்கு முந்துநூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்தனவெனக்கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறநூலும் அவற்று வழிநூல் செய்தாரென்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின், அது வேதவழக்கொடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்தகாலத்துப் பிறபாசண்டிகளும் மூன்றுவகைச்சங்கத்து நான்கு வருணத்தொடுபட்ட பிறசான்றோரும் அது கூறார் என்பது; என்னை? கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள்கண்ட கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரர் 'இடைச்சங்கத்தார்க்குங்கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்' என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க் குரையெழுதினாரும் அதுகூறிக் கரிபோக்கினாராதலானும் அவர் புலவுத்துறந்த நோன்புடையராகலாற் பொய் கூறாராகலானும் என்பது" எனக் கண்டுகொள்க.

இவற்றுள்ளே, நக்கீரனார் கூற்றை முதலிற்சொல்லிப், பின், பிற்காலத்தார்க்குரையெழுதினாரும் அதுகூறிக் கரிபோக்கினாராதலானும் என்று குறித்திருத்தலால், நக்கீரர் களவியற்பொருள் கண்டு நெடுங்காலமானவாறே அந்நூற்கு பிறிதொருவாசிரியரால் உரை செய்யப்பட்டிருந்ததென்பதும், அவர் முந்திய நக்கீரர் கூற்றுக்களையும் எடுத்துச் சொல்லியுள்ளாரென்பதும், கரதலாமலகமாக விளங்குவனவன்றே. இனி அப் 'பிற்காலத்தார்க்குரைசெய்த' வரைச்

---

*இம்மரபியற்கு உரைசெய்தவர்பேராசிரியரேயென்பதனை, "அச்சிட்ட தொல்காப்பியமரபியலுரைகாரர்" என்னுந் தலைப்பின்கீழ், சேது சம்ஸ்தான வித்வான் - ஸ்ரீ: உ. வே: ரா. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதிய அரிய ஆராய்ச்சியால் அறிக. (செந்தமிழ்த்தொகுதி-௨, பகுதி-௧௧.)

சுட்டி 'அவர் புலவுத் (பலவுந்?) துறந்த நோன்புடையராகலாற் பொய்கூறாராகலானும்' என்னுந்தொடர்மொழி அடுத்துவருதலால் அக்களவியலுரைகாரர் துறவுபூண்டோர்என்பதும்பெறப்படுகின்றது. இவ்வாக்கியத்திலுள்ள "அவர்" என்னுஞ்சுட்டு, தனக்கு முன்னுள்ள 'பிற்காலத்தார்க்குரைசெய்த' ஆசிரியரைக் குறிக்குமேயல்லது, அவ்வாசிரியர்க்கும் முன்னுள்ள நக்கீரனாரைக்குறித்தல் ஒருகாலுங்கூடாதென்பது, மேலே காட்டிய தொடர்மொழிகளை உற்றுநோக்குவார்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாம். ஆகவே, களவியலுக்கு நக்கீரனார் கண்டவுரையினும் வேறானவுரை உண்டென்பதும், அது செய்தவர் துறவியென்பதும் தெளிவாயின. இப்பிற்காலத்துக் களவியலுரைகாரர் இன்னாரென்று துணிந்துரைத்தற்கு இப்போது போதிய காரணங்கள் அகப்படவில்லையாயினும், அவர், "இவ்வாராய்ச்சிக்கெடுத்துக்கொண்ட உரையாசிரியராக இருத்தல்கூடுமா" என்பது யான் கொண்டுள்ள ஐயம். அவ்வையத்துக்கு இனி எழுதப்படுபவை ஏதுக்களாகும்.

மரபியலுரை செய்த பேராசிரியர், அக்களவியலுரைகாரரை "புலவுத் (பலவுந்?) துறந்த நோன்புடையராகலாற் பொய்கூறாராகலானும்" எனத் துறவியென்று குறிப்பித்ததற்கேற்ப, இளம்பூரணவடிகளும் துறவுபூண்டவராயிருக்கின்றார். உரையாசிரியர் துறவியேயென்பதை முன்னர் விளக்கினேன். மேலும், களவியலுரையைப்பழைய உரையாசிரியரெல்லாம் எடுத்தாளுதலால் அது மிக முற்பட்ட நூலாகத்தெரிதலின், அதனை யியற்றியவர், ஆதியுரையாசிரியர் என்று சிறப்பிக்கப்படும் இளம்பூரணராகவேயிருத்தல் பொருத்தமேயாகும். அன்றியும், களவியலுரையிலுள்ள சொல்லும் பொருளும் உரையாசிரியரது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரவுரையினும் பயில்கின்றன. களவியல் முதற்சூத்திரவுரைமுடிவில் என்மனார் என்னுஞ்சொல்லுக்கு—"என்ப என்னும் முற்றுச்சொல் குறைக்கு "ம் வழிக்குறைத்தலென்பதனாற் பகரம் குறைந்து விரிக்கும்வழி "விரித்தல் என்பதனான் மன் ஆர் என இரண்டிடைச்சொற்பெய்து "விரித்து 'என்மனார்புலவர்' என்றாயிற்று" என்று முடிபுகூறப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லும் பொருளுமே, சொல்லதிகார முதற்சூ

த்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் எழுதியவுரையினும் வருகின்றன. சேனாவரையரும், இவ்வெனமனார் என்னுஞ் சொன்முடிபு உரையாசிரியர் கொள்கையென்றே கூறி மறுத்தனர். களவியலுரைகாரர்க்குமுரிய இவ்வபிப்பிராயத்தை உரையாசிரியருடையதென்றுமட்டும் சேனாவரையர் கூறியதென்னை? இனிக் களவியல் ஏழாஞ்சூத்திரவுரையில் "செலவினும் வரவினுந்தவினுங் கொடையினும்" என்னுஞ் "சூத்திரத்துள் இலேசினான் (வரவென்பதும்) முடியுமாகலின் அமை "யும்; அதுவாகலினன்றே 'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது' "என்று சான்றோர் சொல்லியதென்பது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பொருளே "ஏனையிரண்டும் ஏனையிடத்த" என்னுஞ்சொல்லதிகார இளம்பூரணத்தினும் பயில்கின்றது. சேனாவரையரும் அச்சூத்திரவுரையில், "தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராதென்பதனை (உரையாசிரியர்) அமைத்தாராகலின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க" என உரையாசிரியரமைத்ததாகவே கூறினார். களவியலுரைகாரரும் அமைத்ததொன்றை உரையாசிரியரது கருத்தாகமட்டுங் கூறியதென்னை? இவ்விரண்டு குறிப்புக்களாலும் இளம்பூரணரும், களவியலுரைகாரரும் ஒருவர்போலும் என்று கருத இடமுண்டாகிறது. இனி, அடியார்க்குநல்லார் "நெடியோன்குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரவடியுரையிலே அடியில் வருமாறு எழுதுகிறார்:—குமரியாறு கடல்கொண்ட செய்தி "எற்றாற் "பெறுதுமெனின்—நக்கீரர் உரைத்த இறையனார் பொருளுரையா "னும் இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையானும் பெறுதும்" எனக்காண்க. இத்தொடர்மொழியில் 'இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையானும்' என்னுமிடத்தில், இன்ன நூலின் முகவுரையென்று காட்டாதுபோதலால், அது முன்னுள்ளதொடர்கொண்டு இறையனார் களவியல் முகவுரையென்று கருதப்படுகிறது. 'இளம் பூரணவடிகள் முகவுரை' யென்பது தொல்காப்பிய முகவுரையாயின் அதனை அடியார்க்கு நல்லார் சுட்டாது விட்டதென்னை? இதனால் அத்தொடர் சொல், நக்கீரனாருரையேயன்றி, களவியற்கு இளம்பூரணர் சம்பந்தமும் உண்டென்பதைக் குறிப்பிப்பதாகவே தோற்றுகிறது.

இப்போதுள்ள களவியலுரை என்கொள்கையின்படி, உரையாசிரியர் செய்ததாகமுடியுமாயின் "கேட்போன்" "யாப்பு" "என்

மனார்" — முதலியவற்றுக்கு, 'தெய்வப்புலமை நக்கீரனாருரைத்தபொருள்களையுஞ் சிவஞானமுனிவர் மறுத்து வேறுரைகூறிப்போந்தார்' என்று சொல்லப்படுவது முற்றுமாறுவதுடன், அம்முனிவர் மறுத்ததெல்லாம் உரையாசிரியர் கொள்கைகளையேயென்றுங் கொள்ளப்படும். சிவஞானமுனிவர், களவியலுரைகாரர் கொள்கைகள் சிலவற்றைத் துணிந்து மறுத்ததை நோக்கினும், அவ்வுரை செய்தவர் தெய்வப்புலவரல்லர் என்பதே அம்முனிவர் கருத்தென்றுந் தோற்றுகிறது.

யான் மேலேகூறியவை, களவியலுரைகாரர் இளம்பூரணர்தாமோ என்னும் ஐயத்தையெழுப்புதற்குக் காரணமாயிருந்தவற்றைக் காட்டியபடியாம். இதற்குப் பிறசான்றுகளும் வேண்டியிருத்தலால் இக்கொள்கையே முடிவுடையதென்பது என் கருத்தன்று. ஆயின், இதனை இங்கேகூறவந்ததென்னையெனின், ஒருவர்பாலுள்ள புதியகருத்து வெளியிடப்படின், அது பின் ஆராயப்பெற்று முடிவடைதற்குங் காரணமாகலாமென்னும் எண்ணங்கொண்டேயென்க.

பத்திராசிரியர்.

உ

*ஊக்கமுடைமை.

ஒருகாலத்தில் முயற்சி பயனுறாததுபற்றிப் பின்னிடையாது திரும்பவும் அவ்வினைசெய்தற்கட் கிளர்ச்சியே மேன்மையுற்றதென வற்புறுத்தும்வண்ணம் 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்' என்று சொல்லப்பெற்ற தொன்மொழியானது, எத்தேசத்திற்கும் எக்காலத்திற்கும் எக்கொள்கையினர்க்கும் பொருத்தமுள்ளதென்று நாம் திண்ணமாயுணரலாம். எல்லாமுயற்சியும் ஒரேவிதமாகப் பயனுறுமெனினும் முயற்சியின்றி எப்பயனும் கைகூடாதென்பதை நாம் அனுபவத்தாலறிகின்றோம். அஃதாவது, ஒருமுயற்சி பயனளிக்கினும் அளிக்கும், அளியாது ஒழியினும் ஒழியும். முயற்சியின்றி

* இவ்வியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து ஐந்தாம்வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1906 ௵ மே௴ 25 - இரவு, மஹாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில் ஸ்ரீ: பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களாற் படிக்கப்பட்டது.

*

எப்பயனும் அடையாது; ஆனதுபற்றி ஒருபயனைவிரும்புவோர்க்கு முயற்சியே, இன்றியமையாததாகும்.

அஃதின்றியமையாததாயின், அது ஒருகாற்பயனளித்தும் மற்றொருகாற் பயனளியாதும் இருக்கக்காரணம் யாதெனின், பிரதிபந்தகமென்றழைக்கப்படும் பழவினையும் வினைசெயற்கண் கடவுளை அகமுற வழிபடுதலில்லாமையால் அவன் அருளின்மையுமே பயன் எழாததற்குக் காரணங்களாகின்றன.

உரத்துடன் சோர்வின்றி ஓர் முயற்சியைப் பன்முறை புரிவதற்கு மனவலி என்றும் அவசியமுள்ளதாகையால் கைகால்முதலிய உறுப்புக்களால் இயற்றப்படும் முயற்சியினும் உள்ளத்தின் உயர்ந்தபண்பாகிய ஊக்கமே மேம்பாடுடையதாகும். ஆதலின் ஊக்கமுடைமை யென்னும் உயர்குணத்தைப்பற்றிச் சிலமொழிகள் கூறவிரும்பினன்.

ஊக்கமுடைமைக்கு "மனம் மெலிதலின்றி வினைசெய்தற்கட் கிளர்ச்சியுடைத்தாதல்" என்று பரிமேலழகர் இலக்கணம் கூறியிருக்கின்றனர். அப்பண்பினையே தைரியமென்றும் தைரியலட்சுமியென்றும் அப்பண்புடையவனைத் தீரனென்றும் வடநூலார் வழங்குவர். போகம் நிறைந்த நிலையாகிய இப்புவியினுக்கமும் போகம் ஒழிந்த நிலையாகிய வீட்டுப்பேறும் தீரனுக்கன்றி மற்றொருவனுக்குச் சாலக்கையுறாவென்பது அன்னவர்கொள்கை.

உடல்வலி, கூரியமதி, நற்கேள்வி, பொருள்மிகுதி இவையெல்லாம் பொருந்திய ஒருவனுக்கு ஊக்கமுடைமையில்லாவிடின், அவன் பெற்ற அப்பேறுகளனைத்தும் சுகம்பயவாமல் பயனற்றவைகளாய் முடியுமென்பதற்குப் பல உதாரணங்கள் உரைத்தல்கூடும். அப்பேறுகளொன்றும் பெறாத ஒருவன் ஊக்கத்தின்வலிமையால் இவ்வுலகில்எல்லாச் சுகங்களையுமடைந்து மறுமைப்பேற்றையும் பெறுவானென்பதற்கு ஆயிரம் உதாரணங்கள் எடுத்துரைக்கலாகும்.

"உடையரெனப்படுவ தூக்கமஃ தில்லா, ருடைய துடையரோ மற்று" என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

ஆகலின், உள்ளம் பயிற்சிசெய்யவேண்டிய எல்லாக் குணங்களினும் அறம்முதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் பெறுவதற்கு

ஊக்கமே மிகுந்த சிறப்புடைத்தென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் எம்முறையிலும் ஊக்கம் பயனுடைத்தாகுமோ வென்று வினவலாகும். பிரவிர்த்திக்கும் முறையானது நல்முறையல்லாது துன்மார்க்கமாயிருந்தால் ஒருவன் எத்துணை ஊக்க மிகுதியுடையனாயினும் அவன் அவ்வூக்கத்தால் எப்பயனையும் பெறான். இராவணன், கும்பகர்ணன் முதலியோருடைய ஊக்கமுடைமை எத்தகையுடையது. அவருக்கத்துக்கு அநுகுணமாக, வெவ்வேறு கைவலிபொருள்வலிமுதலியவை அமைந்திருந்தும் அவ்வூக்கம் அவர்கட்குமேன்மை புரியாது துன்பத்தையே விளைத்தது. தசமுகனவைக்களமுற்று அவன்பெற்ற எல்லாப் பேறுகளையும் அவனூக்கத்தால் வாய்ந்த நிகரற்ற செல்வப்பெருக்கினையும் கண்ணுறைக்கிய மாருதி, முன்னர் வியந்து பின்னர் மிக்கபரிதாபத்துடன் புகன்றதாவது.

> யதி நஸ்யாதயமதர்மோ பலவான் ராக்ஷஸேச்வர: |
> ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா ||

ஆதலின் ஊக்கம் அறநெறியிற்பொருந்த வேண்டியதென்பது முதன்மைத்தாகும்.

ஒருவன்செய்யமுயலும் வினையானது காலம், இடம்பொருள், தன்னியல்பு இவைகளை அதிக்கிரமித்த சுபாவமுமுடையதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவ்வினையில் அவன் பாராட்டும் ஊக்கமானது எப்பலனையுமளிக்காது. காலத்தை நன்காராயாது புயவலியின் இறுமாப்பினால் இழுக்குற்ற சூரபத்மாவையும், இடத்தில் பொருத்தமின்மையால் போர்க்களத்தில் சோர்வடைந்த அபிமன்யுவையும், தன்னியல்புக்கு மேலான வினையைக் கையாடி ஆதவனையணுகிச்சென்ற சம்பாதியையும் காண்க. பொருளின்மையை ஆராய்தலின்றி மிக்க பொருளுதவிவேண்டும் செயலிற்புகுவார்க்கு எத்துணை ஊக்கமிருப்பினும் அது உன்னிய பயனை அளிக்காதென்பதற்கு இக்காலத்தில் சான்றுவேண்டுவதில்லை. சந்திரமண்டலத்திற்கு ஓர் இருப்புப்பாதை கட்டவேண்டுமென்று ஒருவன்முயற்சித்தால் எவ்வளவு ஊக்கத்தினாலாவது அதைச்சாதிக்கமுடியுமா? நன்றாய்ச்சீர்தூக்கி ஆராய்தலின்றி ஓர் வினைபுரியத்தொடங்கி அதிற் பிடிவாதமாகச் செலுத்

தும் ஊக்கத்தைச் சாமானியமாகப் பைத்தியமென்றும் அறிவீன மென்றும் உலகத்தார் புகல்வதுண்டு.

பின்னும் புயவலிமிக்கோராயினும் நுண்மதியால்நன்காராய்தலி ல்லாத சகரன்புதல்வர்கள் அவஊக்கத்தால் ஆழியைத் தோண்டிப் பிறர்செய்தற்கரிய பெருஞ்செயல் புரிந்தும் முடிவில் உயிரிழந்து சாம்பராயொழிந்தனர்.

இதுநிற்க, காலத்தின் பொருத்தமின்மையையும் மாற்றான் அடைந்த துணைவலியையும் அறம் வழுவிச்செருக்குற்ற தன்னியல் பையும் நன்காராய்ந்து.

நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதூநாம் ஆபந்நாநாம் பராகதி: |
ஆர்த்தாநாம் ஸம்ஸ்ரயஸ்சைவ யஸஸஸ்சைகபாஜநம் ||

என்றுசொல்லிப் போர்புரிதலைத்தடுத்த தாரையின் நன்மொழி பிழைவினவாது சமர்க்களத்துக்குச் சென்ற வாலியினூக்கம் எப்ப யன் பெற்றது?

பின்வரும் அபாயத்தை உன்னுதல் தன்னியல்லைக் கரந்து பர சுராமனிடத்தில் தனுர்வேதம் முழுதும் பிணக்கின்றிக் கற்ற கர்ண னுடைய ஊக்கமே அவனுயிர்க்கிறுதியானது காண்க.

எல்லாம்வல்ல தாசரதி அடவிசென்றவுடன் கண்ணுற்ற மாத வர்களுக்கபயமளித்து 'இன்றே அரக்கர் குலத்தை வேருடன் அழி த்தழித்து விடுகிறேன்' என்று மிக்க ஊக்கத்துடன் புகன்ற பிரதிக் ஞையைக் கேட்ட விதேகன் புதல்வி 'நாத! அந்தோ! என்ன குற்ற த்திலழுந்துகிறீர், அவசியமில்லாத காரியத்தில் ஊக்கம் பாராட்டிச் செயல்புரிவது சாலப்பிழைபடுமன்றோ; அரக்கர் நமக்கென்ன தீங்கு செய்தனர்; மானிடர்க்கு இவ்வுலகத்தின்கண் மூன்று வேறுதுக்களா ல்துக்கங்கள் விளைகின்றன. அவைகளில் ஒன்று பொய்புரைத்தல்; மற்றொன்று பிறர் மனைநயத்தல், மூன்றாவது காரணமின்றிவலுவிற் பகைபாராட்டல்; இரகுகுலத்தில் பிறந்த நீர் பொய்புரையாதது ஓர் வியப்பன்றே; அறமேயுருவாய சக்கரவர்த்தியின் பணிபூண்டவரும் சௌமித்திரிக்கு முன்பிறந்தவரும் என்னை மனையாளாகக்கொண்டவ

ருமாகிய உமக்குப் பிறர்மனை நயவாமையும் வியப்பாகுமா? காரணமமையாத ஒருவிஷயத்தில் அவசியமின்றி ஊக்கத்துடன் பகை பாராட்டுவதாகிய மூன்றாவது குற்றம் உம்மாலேயே விளைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது' என்று;

ஸோஹமுபேக்ஷிதும் நாஶக்தஸ் த்வயைவாபநயேக்ஷ்யே |

என மிக்க வணக்கத்துடன் அறிவுறுத்தினள்.

இஃதன்றியும் ஆன்றோர்சென்ற முறைபற்றி ஓர் வினையைக் கைக்கொண்டு ஊக்கத்துடன் முயல்வதும் உசிதமாகும். புனிதக்கடலாகிய வசிஷ்டமாமுனிவோன் ஒவ்வாதமுறைபற்றி மறுத்ததையு மதியாது உயர்வுவாய்ந்த வேள்வியை ஊக்கத்துடன் புரிந்த திரிசங்கு மன்னன், அவன் விரும்பியவண்ணம் மன்குலப்பிறவிபெற்ற தன்காயத்துடன் வானுலகம்செல்லாது சாபக்கேட்டினால் தன்குலம் நின்றிழிந்து நீசனாகி மண்ணுலகும் விண்ணுலகுமில்லாத அந்தரத்தில் தலைகீழாக நிற்கலாயினன்.

ஆதலின், மேற்கூறிய உதாரணங்களை நன்காராய்ந்து அவைகளின் கருத்தைக்கைக்கொள்ளுமிடத்து ஊக்கத்தால் பயன்பெறவேண்டுமெனில்.

1. அறநெறி வழுவாமை.
2. தன்னியல்புமுதலியவற்றிற்கொத்தமுயற்சி.
3. காரியத்தின்பயனை நன்காராய்தல்.
4. மற்றோர்மதியைக்கைக்கொள்ளல்.
5. பின்விளையும் ஆபத்தையோர்தல்.
6. காரியத்தின் ஆவசியகம்.
7. ஆன்றோர் முறை யொழுகல்—எனவாகும் எல்லாவம்சங்களும் பொருந்திய முயற்சியின்கண் ஊக்கத்துடன் செயல் புரியின் முன்வினையும் கடவுளினருளும் அம்முயற்சிக்கு நற்பயனை அளிக்கும். அம்முறையே நடந்து தங்களுக்கு நேர்ந்த எல்லாவிடையூறுகளையும் அகற்றிக்கொண்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒப்பில்லா

மாட்சிமை பெற்ற புனிதர்கள் பல்லோருளர். அவ்வனைவர்களையும் எடுத்துரைக்க இவ்வியாசம் இடந்தராதாதலின் அவருட் சிறந்த ஆண்பாலர் மூவரையும், பெண்மணிகள் மூவரையும் வியந்துரைக்கலாயினேன். அவர்களாவார்:—

1. உலையா முயற்சி களைகணா வூழின்
வலிசிந்தும் வன்மையு முண்டே—உலகறியப்
பான்முளை தின்று மறலி யுயிர்குடித்த
கான்முளையே போலுங் கரி. என்றும்,

பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை
வெரூஉம் புலிதாக் குறின். என்றும்,

விளம்பியவாறு பின்னிடையா வூக்கத்தால் கடவுளருள் வாய்ந்து தன் உயிர்கவர வந்த மறலியையும் கடிந்து என்றும் சாவாமையென்னும் நிகரற்ற நிலைபெற்ற மார்க்கண்டேயர் ஓர் சான்றவர்.

2. சிதைவிடத் தொல்கா ருரவோர் புதையம்பிற்
பட்டுப்பா டூன்றுங் களிறு.

என்றுரைத்தவாறு தன் தந்தையுப் பாதகற்ற, பரம்பொருளின் குணாதிசயங்கள் இனையவென அன்னைவாய்க் கேட்டுணர்ந்து மனத்திட்பம் நெகிழாது அருந்தவமியற்றி, இறைவனது கருணைப் பிரவாகத்தாற் பெற்றோரையும் வாழ்வுறச்செய்து தானும் ஆதவனம்புலியுடன் ஒருங்கென்னும் பெரும்பேறு வாய்ந்தொளிரும் துருவமகாராஜன் மற்றோர் சான்றவர்.

3. தன்முன்னோர் புனிதமுற்றிழந்த கதியினை நன்கோர்ந்து பெருங்கவலை யெய்திப்பலநாள் நான்முகனை யுன்னி இடைவிடாதருந்தவமியற்றி,

ஆக்க மதர்வினாய்ச் செல்லு மசைவிலா
வூக்க முடையா னுழை.

என்றபடி, தான்பெற்ற கடவுளது பேரருட் பெருக்கால் வான் நதியினை இப்புவியின்கட் கொணர்ந்து தன்மூதாதையரும் மற்றுமுள்ள எல்லாமானிடரும் நற்கதியடையுமாறு செய்வித்த பகீரதனுடைய நிகரற்ற ஊக்கத்தினை அறியாதாரெவர்?

4. செல்வமிகுந்த மன்னர்மன்னவன் குலத்திற் பிறந்து, இடுக்கணொன்றும் அறியாத மெல்லியபான்மையளாயினும் தன் விதிவலியால் தவமியற்றுதலின்றி மற்றொன்றுமறியாத கொடுமனத்தனாய ஒருமுனிவனுக்கு வாழ்க்கைத்துணையாகிச் சிறிதேனும் சுகம் பெறாது, அளவில்லாத் துன்பங்கட்காளாயினும் கற்புநிலை வழுவாது குன்றாத ஊக்கத்துடன் தன் கணவனுக்கு வழிபாடுசெய்து, அவன் இரக்கமின்றித் தன்னை அகற்றிவிட்டுச் சென்ற பின்னரும் அவனையே மனத்துள் நினைந்து, பாதிவிரத்தியமே தன்னெறியாகக்கொண்டு ஒப்பற்ற பதவிபெற்ற நளாயினியும்;

5. ஆயுள்குன்றிய சத்தியவானை மணந்து, மிடிமைநிறைந்த அவனைத்து நெறிவழுவாது ஒழுக்கம்பூண்டு, ஊக்கம்பொருந்திய தவவலிமையால் கணவனுயிர் கொள்ளவந்த நடுவனையும் தன்னுளாக்கிக்கொண்டு, கணவனுக்கு நிறைந்த ஆயுளையும் கண்ணற்ற மாமன் மாமியருக்குக் கண்ணினையும் அரசினையும் பெற்றளித்த சாவித்திரியும்;

6. கலிதேவனுடைய சூழ்ச்சியால் அரசிழந்து தன்னையும் கானகத்துத் தன்னந்தனியே கணவன் விட்டகல அறநெறியையே நெறியாகக்கொண்டு தன் தந்தை மருங்கு வந்தமர்ந்து, ஆக்கமிழந்தோம் என்னும் அசதியுறாது குன்றாத ஊக்கத்துடன் கணவனைத் தன் தந்தைபக்கல் வருவித்து அவனிடுக்கணையும் அகற்றி நிகரற்ற வாழ்வுபெற்ற தமயந்தியும்;

ஊக்கத்தால் உறுபயனடைந்த பெண்மணிகளாவர். ஆகவே திருவள்ளுவநாயனாரும்

> ஆக்க மிழந்தேமென் றல்லாவா ரூக்க
> மொருவந்தங் கைத்துடை யார்.

என்று நீதியுரை சாற்றியருளினர்.

பண்பினுட் பண்பாகிய ஊக்கமுடைமையானது எல்லாப்பொருளையும் கைகூட்டிவைக்கும் பெருங்கருவியாதலின், மேற்கூறிய அறநெறிவழுவாமை முதலிய எழுவகை முறையுமோர்ந்து நமது

நாட்டைச்சிறப்பிக்குமாறு இங்குப்பிறந்து, இளமையில்நடைபெறுந் தன் அரும்புதல்வியாகிய இத்தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தன்னுடல் பொருள் அறிவு எனுமிவற்றிற் பெரும்பாகத்தை நன்கொடையாயளித்து, அப்புதல்வியாட்சிமையுடன் ஓங்கிவளர்ந்து ஒப்பற்றவனப்புடன் நிலைபெற வேண்டுமென அவள் போஷகன் பாராட்டிவரும் அசைவற்ற ஊக்கப் பெரும்பயன் அளிக்க இச்சங்கம் நீடூழிவாழ்வதாக.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

(௨௬௦-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

(௫௧) நாதநான்மறையோன்-ஓசையையுடைய நான்குவேதங்களையருளிச்செய்த சிவபெருமானாகிய பிராமணர்.

(௫௨) வழக்கிற்கு நான்வந்தவாறிசைவல்லவா.

(௫௩) இசைவு-உடன்பாடு. சாரச்சொல்லல்-பொருந்தச்சொல்லல்.

(௫௪) நம்பியாரூர், ஆலோசனைமிக்கவராய் மாயையாம் எனமுடிக்க.

(௫௫) அவைக்கேறுவிக்கவேண்டுமென்றுகூறி. ஏறுவித்தல்-அத்தாட்சிப்படுத்தல்.

(௫௬) ஆட்சி, ஏடு, அயற்சாட்சியாகியபிரமாணங்கள் மூன்றனுளொன்று. மூட்சி-மீகாபமூட்சி. படியோலை-மூலவோலையைப்பார்த்தெழுதியவோலை. மூலவோலை-எழுதிக்கொடுத்த ஆதியோலை. மாட்சி-விளக்கம்.

(௫௭) நஞ்சுமறைத்தமிடற்றையுடைய சிவப்பிராமணர். கரணத்தான்-இலேககன்; வாசிப்போன். செய்கை-எழுதிக்கொள்வது.

இருமை-உள்ளும்புறமும். இதற்கு - இப்படி யெழுதிக்கொடுத்தத ற்கு. இவையான்னெழுத்து-இவையென்கையெழுத்து.

(சுo) மேலெழுத்திட்டார்-மேலொப்பமிட்டவர். ஐயா-நம்பியாரூரரே.

(சுக) கைச்சாத்து-கையெழுத்து. வந்தது-உங்கள் மனத்திற் றோன்றியது.

(சுஉ) மறையோர்தங்கள்சங்கேதமுந்திர. து-சாரியை.

(சுச) தொன்றுதொட்டு வருகிறமுறைமையையுடைய மனையையும் வாழ்வையும். வாழ்வு-அநுபவிக்கப்படு பொருளாகிய பழைய சொத்துக்கள்.

(சுரு) திருவருட்டுறை-திருவெண்ணெய்நல்லூரிலுள்ளசிவாலயம்.

(சுசு) இலங்குநூன்மார்பினெங்கணம்பர் என்றது சிவபெருமானை.

(சுஎ) முன்னியவேட்கை - இருபெண்களை விரும்பியவிருப்பம்.

(சுஅ) ஓசையைந்து-பஞ்சதூரியம்.

(எo) நமக்கும்-விருப்புவெறுப்பற்றநமக்கு மெனவுயர்வு சிறப்பும்மை.

(எக) மன்றுளாடிய தாளைநாடிய மனத்தராகி-அயனுமாலுந் தெளிவுறுமையிறலே ஐந்தெழுத்தினாலுந்தெளிந்துபாடிய பொருளாயுள்ளான்.

(எஉ) கடலை-கடலுள்.

(எரு) வன்பெருந்தொண்டர்-வன்றொண்டர்.

(எச) பூங்கொத்துக்களில் நிறைந்தமலரைவைத்து முடித்த கூந்தலையுடைய உமாதேவிக்கு ஒருகூறாகி அடியவர்மாட்டு மெய்யன்பையுடைய தாயினுமினியவரை.

✽

(எரு) எல்லாவற்றானுஞ்சிகரில்லாத நம்பியாரூரர்முறையால்வருகின்ற இனிமையோடு இந்தளமென்னும் பண்ணை முதலில் அதற்குள்ள சுரங்கள் மாத்திரையினின்றுங் குறையாதிருக்க வைத்து, முக்காலங்களும் பொருந்தும் உரிமையோடு கைகளால் அப்பண்ணுக்கியையத் தாளத்தைப்பொருத்தி மிகப்புகழின்றன்மையினால் சிவபிரான்மகிழ்கின்ற இசையையுடைய தேவகானத்தைப்பாடியருளினார். நிறைதாளம் எனஇயைக்க. இசைகோள் என்பது தாளத்தை. முக்காலமாவன துரித, மத்திய, விளம்பமென்பன.

(எள) விவாகந்தவறிய செய்கையினால் நிகழ்ச்சியையுடைய திருப்புத்தூரிலே தோன்றியசடங்கவிசிவாசாரியருடைய மகளும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை மறவாமற் சிந்திக்கின்ற நெறியினாற் பின்பு மீளாமல் உயர்ந்த சிவலோகத்தையும் எளிதாகப்பெற்றாள். இதற்கு வேறாக ஒருதவத்தைச்செய்தவர் அன்னியரேயாவர்; மனைவியர்களல்லர். அச்சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தியானித்தல் தப்பாது சிவலோகத்தை அடைவிக்கும் என்பது கருத்தாம்.

(எஅ) நாவலர்கோனாகிய நம்பியாரூரரானவர்தம்மை.

(அ0) பஞ்சப்புலன்கள் ஒருப்பாடு பொருந்தும்படி தவத்தில் விரும்பிய நெறியைக் கொடுத்தருள.

(அஉ) பீலி-மயிற்பீலி. இரவி மேல்கடலிற்செலவணையும் பொழுதணைய - மாலைக்காலம் வர.

(அங) நீர் மடைகள் வளர்கின்ற வயலின் புறத்தேயுள்ள சித்தவட மடத்தையடைந்தார்.

(அச) கெடிலம் - கெடில நதி.

(அரு) திசை - படுத்திருக்குந்திசை.

(அஅ) தம்மான் - எசமானன். அம்மான் — அம்மகான்.

(அகூ) குறடு - சந்தனக்கட்டை. திருவதிகை - திருவதிகையை. தென்றிசையிற் கங்கை - தக்ஷிணகங்கை.

(கூக) தினைநகர் - திருத்தினைநகர்.

(கூஉ) தேன்பொருந்திய மலர்மாலையையும், அழகிய மணிமாலையையும் அணிந்த மார்பினையுடையநம்பியாரூரரானவர் புட்களொலிக்கின்ற திரையையுடைய வெள்ளிய சங்கங்கணிறைந்த தடாகத்தின்பக்கத்திலே அழகிய கயன்மீன்கள் குளிர்ந்த செந்தாமரைப்பூக்களசைய எதிரே பாய்தலால் தாவுகின்றமலங்குமீன்கள் விசாலமாகிய வயலைச்சூழ்கின்ற குளிர்ந்த தனதிடங்களை வணங்குபவர்களுடைய மூன்றாகிய கரியமலங்கள்பற்றறுதலினால் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கின்றஇவ்வளத்தையுடைய சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தின் திசையைக்குறித்து வணங்கி. பாய்வன என்பதைப் பாய எனச் செயவென்னுங்காரணப் பொருட்டெச்சமாக்குக. தாவும்மலங்கு தாமலங்கு என நின்றது.

(கூங) புறம்பணை - புறத்துள்ள வயல்.

(கூச) கன்னிகாரம் - கோங்கு. கற்பம் - கொடிமல்லிகை. பாடலி - பாதிரி.

(கூரு) இடப்பாகத்திலேயுள்ள ஒப்பற்ற சிவகாமியம்மை தரிசிக்க, பெரியபுவனங்களுமீடேற, தூக்கி நடனத்தைச்செய்தருளுகின்ற திருவடியிலேபொருந்திய நான்குவேதமாகிய சிலம்பினதோசையை வழிபடுதற்கிடமாகிய இத்தலத்தை நாடோறும் நமஸ்கரிக்கக் கடலானது வலம்வருமாறுபோலப் பக்கத்திலே சூழ்கின்றதோற்றத்தைப்பொருந்தி, மிகத்தூரத்திற்செல்லும்படி உயருகின்றவிசாலித்துப்பக்கத்தே வளருகின்றமுகில்கள் படிகின்றமதிலைச்சூழ்ந்த தண்ணிய அகழ்க்கிடங்கை யெதிரேகண்டுமகிழ்ந்தார். சூழுங்கிடங்கு, ஓங்குமிஞ்சி எனமுடிக்க. நடநவின்றருளவும், நான்மறைச்சிலம்பொலி போற்றவும் இடமாயுள்ளபதியெனினுமமையும்.

(கூசா) கனகசபையின்கணிருத்தஞ்செய்தருளுஞ் சபாநாயகராகிய தேன்மேற்கொண்டவிருப்பத்தினாலே வேதமாகியவண்டுகளொலிக்கின்ற புறஇடத்தின் பக்கத்தே மலைபோலுமழகிய பெரியமதில் சூழுகின்ற ஆழமாகிய ஆழியிலுள்ள தாமரைமலரிற்றங்கிய வண்டுகளலர்ந்த தாழையின்மகரந்தப்பொடியையணிந்த உடம்பையுடையனவாய்ச் சுத்தமானவிபூதியையணிந்த அடியார்களைப்போலப் பூக்கடோறும் போய்ப்போய் முரல்கின்றனவற்றைப்பார்த்து மனவன்பொடுகூடியெதிரே சென்றார்.

(கூஎ) பூமியிடேறவளருகின்ற நான்கு வேதங்களினோசை பொருந்திய குணத்திலேமிக, ஆடுகின்றவெண்கொடிகளானும், சிறப்புவிளங்குகின்றமணியின் நாவோசையானும், திசைகள் நான்கிற் கெதிரே தோன்றுதலானும், மாலைவிளங்குகின்ற மலைபோலுமார்பினையுடைய பிரமாவினதுநான்முகங்களென்று சொல்லும்படிபொருந்திய சிதம்பரத்தில்விளங்குகின்ற திருவாயினன்கினுள் வடதிசை வாயிலின்முன் சென்று. இனிப்பிரமாவுக்கியையக்கூறுங்கால்,நான்மறையோசையானுஞ், சரஸ்வதியிருக்கின்ற அழகியநாவோசையானும், நான்குதிக்கினுமிருப்பவர்க்கெதிரே புறப்படலானுமென்க.

(கூஅ) பின்பு நடராஜனைக் கும்பிடும் விருப்பத்தினிறைந்து.

(கூகூ) பாலசந்திரன்றங்குகின்றசடையிலே கங்கையொலிக்கும் மகாதேவராகிய சபாநாயகர்விரும்புகின்ற திருவீதியாகிய அவ்விடத்துப்பெரியவேதங்கள்முழங்கும்,பக்கத்தேயரம்பையரது ஆரங்குமுழங்கும்,முகில்செறிந்த ஆகாயத்தின்மீதே பஞ்சதூரியங்கள்முழங்கும், மாலைகளில் வண்டுமுழங்கும், பொலிகின்றஅன்பினால் ஆனந்தவருவிபொழிகின்ற திருத்தொண்டர்கள் தோத்திரஞ்செய்கின்றவொலியெவ்விடங்களினுமுழங்கும். வீதியாகிய அங்கணெனக்கூட்டுக. இனி அங்கண்மா மறையென்பதற்கு அழகியசாகைகளையுடையவேதங்களென்றலும் நன்குபொருந்தும்.

(க00) போகத்தினாலேமிகுந்த குபேரன்றங்கும்புரங்களையொப்பன, அளவிறந்தன, உயர்ந்து ஆகாயத்தைமுன்னரே பருகுவனபோலுமண்டபக்குழாங்களினெருங்கியகொடிகள், யோகசிந்தையையுடைய பிராமணர்கள்வளர்க்கின்ற ஓமத்தின்புகை உயர்ந்தஆகாயத்திற்பொருந்த, மேகவரிசைகளின்மேலே யெவ்விடங்களினும் மின்னசைதலைப்போலவிளங்கும். பதாகைஅடுப்ப எனமுடிக்க. ஒப்பனமாளிகை, வரம்பிலமாளிகை, போலும்மாளிகையெனத்தனித்தனிகூட்டுக. பதாகை மின்போலவிளங்குமென்பது கருத்து.

(க0க) பக்கத்துள்ள நாசிகையென்னுமுறுப்புக்கடோறும் ஆடுகின்ற மயில்கள், யாகங்கடோறுந் நீக்கமடைகோல்கொண்ட அக்கினிகள், வாயில்கள்தோறும் பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும் இயற்ற

ப்பட்டமாலைகள், வேதிகைகடோறும் மங்கலகும்பங்கள், தேர்நிரைகடோறும் பெருமைபொருந்தியஒளிகள், சத்திரங்கடோறும் செந்நெல்லரிசியால் சமைக்கப்பட்ட அன்னமலைகளாம்.

(கO௨) பாடலைப்புரிந்த அழகோடுவிளங்குகின்ற திருவம்பலத்தைச்சூழ்ந்த உட்பிராகாரத்தைவணங்கி.

(கOகூ) அன்பர்களும் கணநாதர்களும் தடையின்றிப்புகுகின்ற

(கOச) பெரிய மதில் சூழ்ந்த பொன்னாற்செய்த மாளிகையினது ஒளிவிளங்குகின்றபேரம்பலமாகிய மேருவை விதிமுறைவலங்கொண்டிறைஞ்சியபின்னர் அந்த வணங்கியமகிழ்வோடும் அரியவேதமுதலினும் நடுவினும் கடையினும், அன்பர்களுடைய மனத்தினுமலர்ந்த அருட்செல்வம் வளர்கின்றஒளிசூழ்ந்த திருச்சிற்றம்பலத்துக்குமுன்னுள்ள திருவணுக்கன்திருவாயிலை யடைந்தார். திருவணுக்கன்திருவாயிலென்பதற்குச் சுவாமிக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருவாயிலென்பது பொருள். (இன்னும் வரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

---

*இருபத்திரண்டு சுருதிகள்.

(ஸ்ரீ: பி. எஸ். சுந்தரமையரவர்கள் B. A., L. T., மொழிபெயர்த்தது.)

இந்தச் சங்கத்தின்கொள்கை தமிழ்ப்பாஷையில் உள்ள அழகை வெளிப்படுத்தி அப்பாஷையை அபிவிர்த்தி செய்வதேயாகும். அதுவுமன்றி இங்கிலீஷ், ஸம்ஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளில் தமிழ் பேசுவோர் கற்கும்படியானவைகளை மொழிபெயர்த்தெழுதுவதும் இச்சங்கத்தின் கொள்கைகளில் ஒன்றாகும்.

ஆகவே, ஸங்கீத சாஸ்திரத்தில் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள ௨௨-சுருதிகள் என்பவைகளுக்கு அர்த்தம் புலப்படாமலிருந்த

*இவ்வியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து ஐந்தாம்வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1906ளு மேமீ 25ல - மாலை மஹாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில், மொழிபெயர்த்தோராற் படிக்கப்பட்டது.

தால், எளிதில் ராகம் கற்கமுடியாது சங்கீதங்கற்போர் சிரமமடைந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவைகளுக்கு அர்த்தம் தெரிவதினால் நாம் தற்பயிற்சியால் சங்கீதம் கற்பது சாத்யமாகிறது.

இவ்விருபத்திரண்டு சுருதிகளுக்கும் வெகுசிரமம் எடுத்துக் கொண்டு இன்ன அர்த்தமாகத்தான் இருக்கவேண்டு மென்று மகா-௱-௱-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் நாகோஜிராயர் அவர்கள் நிர்ணயித்து இங்கிலீஷில் எழுதி உபந்நியஸித்ததை நான் தமிழில் மொழிபெயர்த்து இச்சங்கத்தின் காரியதரிசியவர்களின் விஞ்ஞாபநத்தின்படி வாசிக்கலானேன்.

நமக்கு ஸங்கீதத்தில் ஞானம் உண்டென்பதற்கு அடையாளம் என்னவென்றால் நாம் சில கிருதிகளை — அதாவது ஸாஹித்யத்தையும் வர்ணமெட்டுகளையும் — சரிவரக்கற்றுக்கொண்டிருப்பதுடன் ராகம்பாடுவதையும் பிழையறத்தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு நல்ல சாரீரம் இருந்தபோதிலும் மேலேகுறிப்பிட்ட மாதிரியான ஞானத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளாவிட்டால், அவனைச் சரியாய்ப் பாடக்கூடியவன் என்று நினைக்கமுடியாது. அவன் ஒரு வாத்தியத்திலும் சரியாய் வாசிக்கவும் கூடியவன் என்றுநினைக்க இடமில்லை. எனவே, ஒருவனுக்கு நல்ல சங்கீதஞானம் வரவேண்டும் என்றால் கிருதிகளையும் ராகம் பாடுதலையு நன்றாய்க்கற்கவேண்டும்.

இக்காலத்தில் நாம் அவ்விதமான ஞாநம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றால், நல்ல பாடகர்கள் பாடுவதையோ அல்லதுநல்ல வாத்தியக்காரர்கள் வாசிப்பதையோ நன்றாய் மனதில் பதிகிறதற்காக பலபலதடவை கேட்பதுதான் தகுந்த வழியாய் இருக்கிறது. ஆகவே சங்கீதம் அப்பியஸிக்க இரண்டு விஷயங்கள் அவசியம்: அவை யாவன.

(1) நல்ல பாடகர்களது பாட்டோ அல்லது நல்லவாத்தியக்காரர்களது வாசிப்போ நமது காதில் படவேண்டியது. (இந்த விஷயம் எல்லாருக்கும் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதன்று.)

(2) பிறகு அம்மாதிரியான பாட்டையோ வாசிப்பையோ அவர் அவரது சக்திக்குத்தகுந்தபடி மனதில் பதிவதற்காக சிலதடவையோ பலதடவையோ திரும்பத்திரும்பக்கேட்பதுமாம்.

மேலே சொன்னதிலிருந்து இக்காலத்தில் நாம் ஸங்கீதம் கற்க வேண்டும் என்றால் குருவுக்கு சமீபத்திலிருந்து அவரது முகமாய்க் கற்றுக்கொள்வதைத்தவிர வேறுவழியில்லையென்று ஆகிறது. நமது ஸங்கீதத்தில் ஏற்படும் எல்லா ஸ்வரபேதங்களையும் எழுதிக்காட்ட சரியானகுறிகள் இல்லாத குறையினாலும், நமது வாத்தியங்களில் மேலே சொன்ன ஸ்வரபேதங்களைக்குறித்துக்காட்டத்தக்குந்த மெட்டுகளுடன் அமைத்திராத குறையினாலும், தற்பயிற்சியினால் சங்கீதம் கற்றுக்கொள்வது அசாத்யமானகாரியமாயிருக்கிறது.

எக்காலத்தில் தற்பயிற்சியால்ஸங்கீதங்கற்க முடியுமென்றுகேட்கும்பக்ஷத்தில், நமதுஸங்கீதத்தில் வரும் ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தையும் இன்னதுதான் என்று கண்டறிந்து எழுதியும், ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தையும் வித்தையைப்பயிலாதவர்கள் கூட ஒரு வாத்தியத்தில் பிடிக்கும்படியாயும் ஏற்பாடு ஆய்விட்டால் அப்போது தற்கல்வி சுலபமான காரியமாகும்.

நமது வழக்கத்தில் உள்ள ஒரு ஸ்தாயியில் எவ்வளவுஸ்வரங்கள் இருக்கின்றன? 5-முழுஸ்வரங்களும், 7-அரைஸ்வரங்களும் ஆகப்பன்னிரண்டு ஸ்வரங்களிருப்பதாக யாரும் சொல்லுவார்கள். வட இந்தியாவில் இவைகளை 'ஷட்ஜம், கோமளரிஷபம், தீவரரிஷபம், கோமளகாந்தாரம், தீவரகாந்தாரம், சுத்தமத்தியமம், பிரதிமத்தியமம், பஞ்சமம், கோமளதைவதம், தீவிரதைவதம், கோமளநிஷாதம், தீவிரநிஷாதம்' என்பார்கள். தென்னிந்தியாவில் இவைகளுக்கு ஷட்ஜம், சுத்தரிஷபம், சதுச்சுருதி ரிஷபம் (அல்லது சுத்தகாந்தாரம்), ஸாதாரணகாந்தாரம் (அல்லது ஷட்சுருதிரிஷபம்), அந்தரகாந்தாரம், சுத்தமத்யமம், பிரதிமத்யமம், பஞ்சமம், சுத்ததைவதம், சதுச்சுருதிதைவதம்(அல்லது சுத்தநிஷாதம்)கைசிக நிஷாதம் (அல்லது ஷட்சுருதிதைவதம்), காகலிநிஷாதம் எனப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மேலேசொன்ன பேதங்களைத்தவிர சிறுசிறு பேதங்களுள்ள ஸ்வரங்களிருப்பதாக யாரும் சொல்லுவார்கள். சிலர் ஐரோப்பியரது ஸங்கீதத்தில் இல்லாத கால்ஸ்வரங்களும் இன்னும் சிறியஸ்வரங்களும் நமது ஸங்கீதத்தில் இருப்பதாக எழுதுகிறார்கள். ஒரே ஆரோஹண அவரோஹண ஸ்வரங்களுள்ள, பாடினால் காதி

ல் வேறுவேறு ராகங்களாகவிழும் ராகங்களைப்பற்றிக்கேட்டால் நமது வித்வான்கள் அந்தந்தராகத்தில் கமகபேதங்களிருப்பதனால் வேறுவேறாகின்றன வென்று ஏதாவது விடைசொல்லிவிடுகிறார்கள். நமது பழைய சங்கீத சாஸ்திரபுஸ்தகங்களில் ஒருஸ்தாயியில் 12-சுருதிகள் இல்லையென்றும், 22-சுருதிகள் இருப்பதாயும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவைகள் இன்னின்னவையென்று குறிப்பிடவில்லை

ஆகவே, நமது ஸங்கீதத்தில் இருப்பது, 12-ஸ்வரஸ்தானங்கள் அல்ல; அதற்கு அதிகமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது ஏற்படுகிறது.

ஆகையால் நாம் இப்போது அறியவேண்டியது என்னவெனில், நமது ஸங்கீதத்தில் எவ்வளவு ஸ்வரங்களிருக்கின்றன, என்னவென்ன வென்பதாம். ஆராய்ந்து பார்த்தமட்டில் நமது ஸங்கீதத்தில் சாஸ்திரபுஸ்தகத்திற்சொன்னதுபோல ஒருஸ்தாயியில் 22 வெவ்வேறான ஸ்வரங்களிருக்கின்றனவென்று தெரிகிறது. அவைபின் வருமாறு.

ஸ

ரி$_1$—$\frac{25}{24}$	ரி$_2$—$\frac{16}{15}$	ரி$_3$—$\frac{10}{9}$	ரி$_4$—$\frac{9}{8}$
க$_1$—$\frac{32}{27}$	க$_2$—$\frac{6}{5}$	க$_3$—$\frac{5}{4}$	க$_4$—$\frac{32}{25}$
ம$_1$—$\frac{4}{3}$	ம$_2$—$\frac{27}{20}$	ம$_3$—$\frac{46}{32}$	ம$_4$—$\frac{36}{25}$

ப—$\frac{3}{2}$

த$_1$—$\frac{25}{16}$	த$_2$—$\frac{8}{5}$	த$_3$—$\frac{5}{3}$	த$_4$—$\frac{27}{16}$
நி$_1$—$\frac{16}{9}$	நி$_2$—$\frac{6}{5}$	நி$_3$—$\frac{15}{8}$	நி$_4$—$\frac{48}{25}$

ஒவ்வொரு ஸ்வரத்திற்கும் எதிரில் எழுதியிருக்கிற பின்னம் ஸ என்னும் ஸ்வரம் எவ்வளவு வேபநங்களால் உண்டாகிறதோ அதைவிட இவ்வளவு மடங்கு வேபநங்களால் உண்டாகிறது என்பதைக்குறிக்கிறது. (வேபநம் - vibration.)

முதல்முதலில், ஒருஸ்தாயியில் 22-ஸ்வரங்களைக்காட்டிலும்மேலேயிருக்க முடியாது என்பதற்குக்காரணம் என்னவென்பதை முன்னர்த் தெரிவிக்கிறேன். ஐரோப்பிய ஸங்கீத வித்வான்கள் ஸ, கூ, ப,

ஸ்-இந்த நாலுஸ்வரங்களும் சேர்ந்து சப்தித்தால் காதுக்கு சுகத்தைத்தருகின்றன என்று சொல்வதுண்டு. இந்த ஸ்வரங்கள் ஹார்மனி அதாவது ஒற்றுமையுள்ள ஸ்வரங்கள் என்பார்கள். இதற்குச்சாஸ்திர ரீதியான காரணம் என்னவென்றால், ஒருதந்தி ஸ-என்னும் ஸ்வரத்தை சப்திக்கும்போது அதனுடனே க௩, ப, ஸ்-இம்மூன்று ஸ்வரங்களும் நம்காதில் விழுகின்றன. ஆகையால் நமதுகாது அந்தஸ்வரங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள அச்சமயத்தில் தயாராக இருக்கிறது. மேலும் ஏதாவது ஒரு பிடில் தந்தியில் வில்லைப்போட்டுக்கொண்டு இன்னொருகைவிரலால் தந்தியைத்தொட்டதும் தொடாததுமாகமேலேவைத்துக்கொண்டு போனால் க௩, ப, ஸ்-இம்மூன்றுஸ்வரங்கள் மட்டும் உண்டாகின்றனவேயொழிய வேறு ஸ்வரங்கள் நமது காதில் விழுகிறதில்லை. இம்மாதிரியாக ஒன்றோடொன்று சேரும்படியான ஸ்வரங்கள் சப்தித்தால் ஹார்மனி யென்பது உண்டாகும். இந்த மாதிரியான ஸ்வரங்கள் ஒன்றன்பின்னொன்றாக வந்தால் மெலடி — ஸ்வர அநுகமநம் உண்டாகும்; அதாவது ராகம் உண்டாகிறது.

இந்த ஸ, க௩ ப,ஸ் என்பதை (Chord of nature) ஸ்வபாவத்தால் ஒத்து வரும் ஸ்வரங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ் என்னும் ஸ்வரம் ஸ-வைவிட இரண்டு மடங்கு வேபநங்களாலானது. அந்த இரண்டு ஸ்வரங்களும் சேர்ந்து சப்தித்தால் ஒரேஸ்வரம்போலக்காதில் விழுந்துகொண்டு ஒன்றோடொன்று அதிக ஒற்றுமைகொண்டிருப்பதால் அவ்விரண்டுக்கும் ஒரே பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்.

ப என்னும் ஸ்வரமும் ஸ-என்பதும் ஒன்றோடொன்று நன்றாய்ச்சேரும். ஆனால் ஸ் என்பதும் ஸ என்பதும் எவ்வளவு நன்றாய்ச்சேருமோ அவ்வளவு நன்றாய், ப-வும் ஸ-வும் சேரா. ப என்பது ஸ என்பதை விட $\frac{3}{2}$ மடங்கு வேபநங்களால் ஆனது. ஆனதினாலேயே ஒரு பிடில், வீணை, ஸிதார் முதலிய வாத்தியங்களில் ஸ, ப, ஸ என்று சுருதிவைத்து வாசிக்கிறார்கள். மேலே சொன்னமாதிரி பார்த்தால், ஸ்-என்பது ப-வைவிட $\frac{4}{3}$ மடங்கு வேபநங்களாலானது. க௩ என்பது ஸ வைவிட $\frac{5}{4}$ மடங்குவேபநங்களாலானது. ப என்பது க௩ வை விட $\frac{6}{5}$ மடங்கு வேபநங்களாலானது.

§

இப்படிச் சொன்னதையெல்லாம்கொண்டு நாம் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால், 2 அல்லது $\frac{2}{1}$, $\frac{3}{2}$, $\frac{4}{3}$, $\frac{5}{4}$, $\frac{6}{5}$, என்னும் மடங்கு வேபநமுள்ள ஸ்வரங்கள் சேரும்படியான ஸ்வரங்களாம்.

இதைவிடச்சிறுமடங்கு வேபநங்களால் ஆனவும் சேரும்படியானவுமாயுள்ள ஸ்வரங்கள் சில இருக்கின்றனவென்று ஐரோப்பிய ஸங்கீதவித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவைகள் மேஜர் டோன் (Major Tone) என்றுசொல்லும் ஸ-வைவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குவேபநமுள்ள ஸ்வரம் ஒன்று, மைநர்டோன் (Minor Tone) என்று சொல்லும் ஸ-வைவிட $\frac{10}{9}$ மடங்கு வேபநமுள்ள ஸ்வரம் ஒன்று, மேஜர் ஸெமிடோன் (Major Semi Tone) என்று சொல்லும் ஸ-வைவிட $\frac{16}{15}$ மடங்கு வேபநமுள்ள ஸ்வரம் ஒன்று, மைநர் ஸெமிடோன் (Minor Semi Tone) என்று சொல்லும் ஸ-வைவிட $\frac{25}{24}$ மடங்கு வேபநமுள்ள ஸ்வரம் ஒன்று ஆக நான்குமாம். அதைக்கொண்டே நமது ஸங்கீதத்திலும் இந்த ஸ்வரங்கள் இருப்பது, சுகம் தருவதாகும் என்று ஊகிக்கலாமல்லவா? ஏனெனில், ஸ்வரஸமுதாயத்தால் சுகம் உண்டாகிறது என்பது சாஸ்திரமுறைப்படி. எல்லாருக்கும்ஒன்றுதானே. ஒரு ஜாதியாருக்கு சுகம் தருவது மற்றொரு ஜாதியாருக்கும் சுகத்தையே தரும்.

ஆகையால் மேலேசொன்ன—$\frac{25}{24}$, $\frac{16}{15}$, $\frac{10}{9}$, $\frac{9}{8}$, $\frac{6}{5}$, $\frac{5}{4}$,—ஆகிய மடங்கு வேபநமுள்ள ஸ்வரங்களும், $\frac{3}{2}$ மடங்கு வேபநமுள்ள ப-ஸ்வரமும் இருப்பதாக நாம் கண்டுகொள்ளலாம். (இந்த ப ஸ்வரம் ஸவோடு சேரும் என்பதை நம்மில் யாரும் ஒப்புவார்கள்). பிறகு, ஸ-வுக்கும் $க_3$ க்கும் நடுவில் எந்த ஸ்வரங்கள் இவ்விரண்டு ஸ்வரங்களுடன் சேரும்படியானவை என்று பார்ப்போம். அதுபோலவே, $க_3$-க்கும் ப-வுக்கும் இடையில் எந்தெந்த ஸ்வரங்கள் வரும், ப-வுக்கும ஸ்-வுக்கும் இடையில் எந்தெந்த ஸ்வரங்கள் வரும்என்றும் பார்ப்போம்.

ஸ-வையும் $க_3$-வையும் எடுத்துக்கொண்டால் ரி, என்பது இவ்விரண்டு ஸ்வரங்களோடும் சேர்ந்துவரில் சுகத்தைத்தரக்கூடியது. ஏனெனில் $ரி_1$-ஸ-வைவிட $\frac{25}{24}$ மடங்குள்ளது: $க_3$, $ரி_1$-யைவிட $\frac{6}{5}$ மட

ங்குள்ளது. ($\frac{5}{4} \div \frac{25}{24} = \frac{6}{5}$). ஆகவே, இம்மூன்று ஸ்வரங்களும் சேர்ந்துவரும்.

ரி$_3$ என்னும் ஸ்வரமும் ஸ-வுக்கும் க$_3$-வுக்கும் நடுவில் சேர்ந்து வந்தால் சுகத்தைத்தரும். ரி$_3$ ஸ-வைவிட $\frac{10}{9}$-மடங்குள்ளது. க$_3$, ரி$_3$ யை விட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது. ஆகவே ஸ,ரி$_3$,க மூன்றும் சேர்ந்து வரும். ரி$_4$ என்பதும் ஸ-வுக்கும் க$_3$-வுக்கும் இடையில்வந்து, சுகத்தைத்தரலாம். ஏனெனில் ரி$_4$, ஸ-வைவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது. க$_3$, ரி$_4$-யை விட $\frac{10}{9}$ மடங்குள்ளது.

க$_2$ (ரி$_6$ என்றும் சொல்லுகிறதும் சிற்சில ராகங்களில் வருவதுமான) என்பதும் ஸ-வுக்கும் க$_3$-வுக்கும் இடையில்வந்து சுகத்தைத்தரலாம். க$_2$ (ரி$_6$) ஸ-வை விட $\frac{6}{5}$ மடங்குள்ளது. க$_3$, க$_2$ வை விட $\frac{25}{24}$ மடங்குள்ளது.

ஆகவே: வரக்கூடிய ஸ்வரத்தொகுதிகளாவன:—

ஸ	ரி$_1$	க$_3$
ஸ	ரி$_3$	க$_3$
ஸ	ரி$_4$	க$_3$
ஸ	ரி$_6$	க$_3$

இப்படியே, க$_3$-வுக்கும் ப-வுக்கும் இடையில் சேர்ந்துவந்து சுகம்தரும் ஸ்வரம் ம$_1$ என்பதாகும்; ஏனெனில் ம^1- என்பது க$_3$ வை விட $\frac{16}{15}$ மடங்குள்ளது. ப, ம$_1$ யை விட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது.

அல்லது ம$_3$-என்பதும் இடையில் வந்து சுகத்தைத்தரலாம். ஏனெனில், ம$_3$ என்பது க$_3$-வைவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது: ப, ம$_3$ வை விட $\frac{16}{15}$ மடங்குள்ளது.

ஆகவே, வரக்கூடிய ஸ்வரங்களாவன:—

க$_3$	ம$_1$	ப
க$_3$	ம$_3$	ப

இன்னொருமாதிரி சேர்ந்துவந்தும் சுகம் தரும்படியான ஸ்வரஸமுதாயம் என்னவெனில்: ஸ,க$_2$,ப என்பதாம். இதை ஐரோ

ப்பிய ஸங்கீதவித்வான்கள் மைனர் கார்டு (Minor Chord) என்று சொல்லுகிறார்கள்.

மேலே சொன்னமாதிரி ஆராய்ந்தால், ஸ வுக்கும் க$_2$ வுக்கும் நடுவில் ரி$_2$ சேர்ந்துவந்து சுகத்தைத்தரலாம். ஏனெனில்,

ரி$_2$ ஸ வைவிட $\frac{16}{15}$ மடங்குள்ளது.

க$_2$, ரி$_2$ யை விட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது.

ஸ வுக்கும் க$_2$ வுக்கும் நடுவில் ரி$_4$ உம் சேர்ந்துவந்து சுகத்தைத்தரலாம். ஏனெனில் ரி$_4$, ஸ வைவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குகொண்டது. க$_2$ ரி$_4$ வை விட $\frac{16}{15}$ மடங்குள்ளது. ஆகவே, வரக்கூடிய ஸ்வரங்களாவன:—

ஸ ரி$_2$ க$_2$

ஸ ரி$_4$ க$_2$

க$_2$யும் ப வையுமெடுத்துகொண்டால் இவை இரண்டுக்கும் இடையில் ம$_1$ சேர்ந்துவந்து சுகத்தைத்தரலாம். ஏனெனில் ம$_1$, க$_2$ வைவிட $\frac{10}{9}$ மடங்குள்ளது. ப, ம$_1$ வைவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது.

ம$_2$ என்பதும் இவைகளுக்கு இடையில் சேர்ந்து வந்து சுகம் தரலாம். ஏனெனில் ம$_2$, க$_2$ ஐவிட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது. ப, ம$_2$ வை விட $\frac{10}{9}$ மடங்குள்ளது.

ம$_4$ என்பதும் இவைக்கு இடையில் சேர்ந்துவந்து சுகத்தைத் தரலாம். ம$_4$, க$_2$ ஐ விட $\frac{6}{5}$ மடங்குள்ளது. ப, ம$_4$ வை விட $\frac{25}{24}$ மடங்குள்ளது.

ஆகவே,

க$_2$ ம$_1$ ப

க$_2$ ம$_2$ ப

க$_2$ ம$_4$ ப—இத்தொகுதிகள் சேர்ந்து வரலாம்.

மேலே சொன்னதைக்கொண்டு, ஸ வுக்கும் ப வுக்கும் இடையில் ரி$_1$, ரி$_2$, ரி$_3$, ரி$_4$, க$_2$, க$_3$, ம$_1$, ம$_2$, ம$_3$, ம$_4$ என்னும் பத்துச்சுருதிகள் வருகின்றன.

$ம_1$ $(\frac{4}{3})$, ஸ வை விட எவ்வளவு மடங்கோ, $ஸ_1$, ப வை விட அதே மடங்குள்ளது. $ம_1$ வுக்கும் ஸ வுக்கும் இடையில் எவ்வளவு ஸ்வரங்களோ அதே மடங்குள்ள ஸ்வரங்கள் ப வுக்கும் ஸ் வுக்கும் இடையில் வரும்.

$ரி_1$, $ரி_2$, $ரி_3$, $ரி_4$, $க_2$, $க_3$, வருவதுபோல் $த_1$, $த_2$, $த_3$, $த_4$, $நி_2$, $நி_3$, என்பதாகும்.

கீழிருந்து மேலே போகுங்காலத்தில் எந்த மடங்குகளை வைத்துக்கொண்டு ஏறினோமோ அதுபோலவே, ஸ் விலிருந்து கீழேயிறங்கினால்,

(1) ஸ் வுக்கும் $நி_4$ க்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $த_1$வுக்கும் உள்ளதே.

(2) ஸ் - க்கும் $நி_3$ க்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $த_2$வுக்கும் உள்ளதே.

(3) ஸ் - க்கும் $நி_2$க்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $த_3$வுக்கும் உள்ளதே.

(4) ஸ் வுக்கும் $நி_1$க்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $த_4$வுக்கும் உள்ளதே.

(5) ஸ் - க்கும் $த_3$வுக்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $நி_2$ உள்ளதே.

(6) ஸ் வுக்கும் $த_2$வுக்கும் உள்ள மடங்கு ப வுக்கும் $நி_3$க்கும் உள்ளதே.

இப்போது $நி_1$, $நி_4$ என்று இரண்டு புதிய சுருதிகள் கிடைத்தன.

அதேமாதிரி, $ம_1$ முதல் கீழேயிறங்கினால் $நி_1$, $நி_4$ இவ்விரண்டுக்கும் சரியாக $க_1$, $க_4$ என இரண்டு சுருதிகள் அகப்படும். $ம_1$, $க_4$ வை விட $\frac{25}{24}$ மடங்குள்ளது. $ம_1$, $க_1$ வை விட $\frac{9}{8}$ மடங்குள்ளது.

ஆகவே, ஒரு ஸ்தாயியில்,

ஸ			
$ரி_1$	$ரி_2$	$ரி_3$	$ரி_4$
$க_1$	$க_2$	$க_3$	$க_4$
$ம_1$	$ம_2$	$ம_3$	$ம_4$
$ப_1$			
$த_1$	$த_2$	$த_3$	$த_4$
$நி_1$	$நி_2$	$நி_3$	$நி_4$

என 22 சுருதிகளாகின்றன.

ஆனால் இந்த 22 சுருதிகளும் ஒன்றொன்பின்னொன்றாய் எல்லாம் ஒருராகத்தில் வரவேண்டுமென்று நினைத்துவிடக்கூடாது. ஏனெனில் ஸ்வரங்கள் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துவந்து சுகத்தைத்தருவதில்லை. ஸங்கீதத்தில், ஸ வுக்கும் க வுக்கும் இடையில் ஒரு ஸ்வரம்தான் வரும். க-வுக்கும் ப-வுக்கும் இடையில் ஒருசுவரந்தான் வரும். ஸ வுக்கும் $ம_1$ வுக்கும் இடையில் இரண்டு ஸ்வரம் வருவதுபோல், ப வுக்கும் ஸ் வுக்கும் இடையில் இரண்டு ஸ்வரங்கள் வரும். ஆகவே 7 ஸ்வரங்கள்தான் வருகின்றன. இதையே நமது சாஸ்திரபுஸ்தகங்களில் ஸப்தகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் ஐந்தாவது ஸ்வரத்துக்கு பஞ்சமம் என்ற பெயரும் 4-வது ஸ்வரத்துக்கு மத்யமம் என்ற பெயரும் இடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு ராகத்தில் ஸ இல்லாமல் வேறுஎந்த ஸ்வரமாவது முக்கிய ஸ்வரமாக இருக்கலாம். அதற்குத்தகுந்தபடி அவ்விராகத்தில் மற்றைய ஸ்வரங்கள் ஏற்படும். இந்த 22- சுருதிகளில் இல்லாத ஒரு ஸ்வரம் ஒரு ராகத்திலும் வரமுடியாது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நமது சாஸ்திரபுஸ்தகங்களில் உள்ள சில ஸம்ஞைகளுக்கு அர்த்தம் என்னவென்று பார்க்கலாம். ப என்பது ஸ வைவிட எவ்வளவுமடங்கோ, ஸ் பவைவிட எவ்வளவுமடங்கோ அதாவது $\frac{4}{3}$, $\frac{3}{2}$ என்னும் மடங்குள்ள ஸ்வரங்களை ஒன்றுக்கொன்று வாதி,ஸம்வாதி ஸ்வரங்களென்பார்கள்—இதையே ஒரு வாதி ஸ்வரத்திற்கும் அதன் ஸம்வாதி ஸ்வரத்திற்கும் இடையில் 12 அல்லது 8 சுருதிகள் இருக்கும் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது

1—ஸ, ரி$_1$, ரி$_2$, ரி$_3$, ரி$_4$, க$_1$, க$_2$, க$_3$, க$_4$, ம$_1$, ம$_2$, ம$_3$, ம$_4$, ப, த^1, த$_2$, த$_3$, த$_4$, நி$_1$, நி$_2$, நி$_3$, நி$_4$,

$\frac{4}{3}$,—ம$_1$, —, —, —, ப,—, த$_2$, த$_3$,—, நி$_1$, நி$_2$, நி$_3$, நி$_4$,ஸ், ரி$_1$, ரி$_2$,

$\frac{3}{2}$—ப, த$_1$, *etc.*

மேலும், இப்போது சொல்லிக்காட்டிய மடங்குகளைத்தவிர, $\frac{25}{24}$, $\frac{16}{15}$, $\frac{10}{9}$, $\frac{9}{8}$, $\frac{6}{5}$, $\frac{5}{4}$ என்னும் மடங்குள்ள ஸ்வரங்களும் சேர்ந்துவந்தால் காதுக்கு சுகம்தரும் என்றே இவைகளை அநுவாதி ஸ்வரங்கள் (மித்திரஸ்வரங்கள்) என்று சொல்லுகிறார்கள்.

உதாரணமாக:—

1	$\frac{25}{24}$	$\frac{16}{15}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{6}{5}$	$\frac{5}{4}$
ஸ	ரி$_1$	ரி$_2$	ரி$_3$	ரி$_4$	க$_2$	க$_3$
ரி$_1$	—	ரி$_3$	—	—	க$_3$	—
ரி$_2$	ரி$_3$	—	க$_1$	க$_2$	க$_4$	ம$_1$

முதலியனவாம்.

இப்போது காட்டிய மடங்குகளன்றி வேறு மடங்குகள் வந்தால் காதுக்கு சுகமாயிராததால் அவைகளை விவாதிஸ்வரங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

கிருஹம் நியாஸம் அம்சம் என்பதினுலும், வாதி, ஸம்வாதி, அநுவாதி என்னும் அர்த்தங்கொண்டவைகள் என்றே நினைக்கும்படியாய் இருக்கிறது.

ஷட்ஜக்கிராமம் மத்தியமக்கிராமம் காந்தாரக்கிராமம் என்பவைகளைப்பற்றிச்சொல்ல சாவகாசமில்லாததினுல் இப்போது சொல்லவில்லை.

ஒரு ராகத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதன் லக்ஷணத்தைச்சொல்லவேண்டுமானுல் அதில் முக்கிய ஸ்வரங்கள் அதாவது—வாதி, ஸம்வாதிஸ்வரம் இன்ன சுருதிகள் என்றும் அவைகளுக்கு அநுவாதியாய் வரும் சுருதிகள் இன்னவையென்றும் சொல்லவேண்டியது.

உதாரணமாக:

மத்தியமாவதியில் ரி4 ப வாதி, ஸம்வாதிஸ்வரங்கள்—ஸ, ம2 நி2 அநுவாதிஸ்வரங்கள்.

தோடியில் த2, க2, வாதி ஸம்வாதி ஸ்வரங்கள். ம1, நி1, ஸ அநுவாதி ஸ்வரங்கள்.

மோஹநத்தில் க3 த3 வாதி ஸம்வாதி ஸ்வரங்கள். ஸ, ரி3, ப, அநுவாதிகள்.

இந்த 22 சுருதிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மெட்டுவைத்து வீணை சுலபமாய் தயார்பண்ணலாம்—எப்படி மெட்டுவைக்கலாமென்பதை விவரிக்க இப்பொழுது சாவகாசமில்லை.

இப்படித் தயார்செய்த வீணை இது ஒன்று.

சில ராகங்களில் ஆரோஹணம் அவரோஹணம் முறைப்படி இதில் வாசித்து அவைகளிலுள்ள சுருதிகளின் பெயரைச்சொல்லுகிறேன்.

பூர்வி:

ஸ ரி1 க3 ம3 ப த4 நி3

பந்துவராளி:

ஸ ரி2 க4 ம4 ப த2 நி4

ஸஹாநா:

ரி3 க3 ம1 த3' நி1

மாறஞ்சடையன் 1.

சென்ற மாதத்துச் "செந்தமிழில்" என்னண்பர் ஸ்ரீமாந் கோ. வெங்கோபராயரவர்கள் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி எழுதிய குறிப்பைக் கொண்டு மாறஞ்சடையனென்னும் அரசன் சாஸநத்தைப் பார்க்கலாயினேன். அச்சாஸனம் சரித்திரவிஷயத்திற்கு அதிக உபயோகமுள்ளதாயிருப்பதுடன் வெகு உயர்ந்த அகவற்பாவில் எழுதியிருத்தலைக்கண்டு நந்தமிழபிமானிகளுக்கும் களிப்புண்டாக்குமென்று இவ்வியாஸத்துடன் பதிக்கத்துணிந்தேன்.

இச்சாஸனம் 'இண்டியன் ஆண்டிக்வேரி' (Indian Antiquary) யின் 22-ம் தொகுதியில் ஸ்ரீமாந் வ. வெங்கய்யர் எம். ஏ. அவர்களால் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே அவர் இவ்வரசன் ஆட்சியின் மூன்றாமாண்டின் சாஸனமொன்றையும் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் இவ்வரசனுக்கு அக்காலத்தில் மஹாஸாமந்தனாயிருந்தவன் "கரவந்தபுராதிவாஸிவைத்யன் பாண்டி அமிர்தமங்கலவரையன் ஆயின சாத்தங்கணவதி" என்றும் இவன் ஓர் தடாகமும் ஓர்திருக்கோயிலும் திருத்துவித்தான் என்றுங் கூறியுள்ளது. இவன் பத்தினி நக்கங்கொற்றியார் ஓர் துர்க்காதேவிகோயில் கட்டுவித்ததாகவும்தெரிகிறது.

சிலமாதங்கட்கு முன்னர் என்னாலேயே மதுரைக்கடுத்த நாரசிங்கத்திலிருக்கும் ஆனைமலையில் நாரசிங்கப்பெருமாள் கோவிலின் சுவரில் இரண்டு சாஸனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன(1) இவற்றுள் முதலது ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இரண்டாவது தமிழிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்கிருதசாஸனம் மூன்றுஸ்லோகங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. என்னண்பர் ஸ்ரீமாந் கோ. வெங்கோபராயர் அனுமதியின்பேரில் அவைகளை அடியில் கொடுத்திருக்கிறேன்:—

1. கரவந்தபுரநிவாஸீ ஸ்ரீவைத்யஃ ஸிம்ஹகுஹா விஷ்ணோ꞉
ஸுக்ருதக்ருதீ ஸ்ரீமாந் மதுரகவிர் மாநத...

(1) இவ்விரண்டையும் ஸ்ரீமாந் - கோ. வெங்கோபராயரவர்கள் எபிகிராபியா இண்டிகாவில் பதிப்பிக்கும்படி ஓர் வியாஸமெழுதி விடுத்துள்ளார்.

*

[illegible]

11. கோமாறஞ்சடையற்கு உ—
த்தரமந்திரி களக்குடி வை—
த்ய மூவேந்தமங்கலப்—
பேரரையன் ஆகிய மாறங்—
காரி இக்கற்றளி செய்து நீர்த்தளியாதே (ஸ்வ) ஸ்வர்க்காரோ—
ஹணஞ்செய்தபின்னை அவ—
னுக்கு அநுஜன் உத்தர—
மந்த்ரபதமெய்தின பாண்டி—
மங்கலவிசை அரையன்—
ஆகிய மாறன் எயி—
னன் [1]முகமண்டபஞ்[2]செ—
ய்து நீர்த்தளித்தான்.

இம்முதல் சாஸனத்தின் முதல் ஸ்லோகத்தினால் களக்குடி (கரவந்தபுரம்) வைத்தியகுலத்தானாகியும் அழகான பாட்டுக்களைச்செய்வதினால் மதுரகவி என்னும் மறுபெயர்பூண்டவனாகியுமுள்ள மாறன் மகன் இக்கற்றளியைச்செய்வித்தான் என்பது விளங்குகிறது. பராந்தகன் என்னும் பாண்டியனுக்கு மந்திரி ஆகிய இவனே பிராமணர்களுக்கு அநேக திரவியம் கொடுத்ததோடு, ஓர் அக்கிரஹாரத்தையும் தானஞ்செய்தான் என்று இரண்டாம் ஸ்லோகம் கூறுகிறது. நரசிங்கத்துக்கோயிலில் கலி-3871 ல் (கி. பி. 769-70) பகவானையும் ஸ்தாபித்தான் என்று மூன்றாம் ஸ்லோகம் அறிவிக்கிறது. இரண்டாம் சாஸனம் இச்சாஸனத்துக்கு ஒருவாறு அநுபந்தமாகக்கொ

(2) இந்த (2) மண்டபம்.

ளலாம். இதனால் மாறங்காரிகாலத்திலேயே இக்கற்றளி முடிவு பெறவில்லையென்றும் இவன்றம்பி பாண்டிமங்கல விசையரையனாகிய மாறனே, உத்தரமந்திர பதமடைந்தபின் முடித்தானென்றும் தெரிகிறது. இவைகிடக்க; அடியில் வரைந்துள்ள 'மெட்ராஸ் மியூஸியம்பிளேட்'களின் சாஸனத்தால் இவ்வரசன்பெயர் மாறவர்ம்மன்மகன் ஜடிலவர்ம்மன் என்றும், அதினால் தமிழிலக்கணங்களுக்கு இசைய மாறஞ்சடையனென்று பெயர்வாய்த்ததென்றும் ஏற்படுகிறது. இக்காலம் சுமார் 8-ம் நூற்றாண்டின் நடு என்றும் மேற்காட்டிய வடமொழிச்சாஸனத்தால் நன்குவிளங்குகிறது. இவ்வரசன் பண்டிதவத்ஸலன், வீரபுரோகன், விக்கிரமபாரகன், பராந்தகன், பரமவைஷ்ணவன், நெடுஞ்சடையன் என்னும் பல பெயர்கள் தரித்திருந்தான். மற்றும் இவனுடைய பெரும்பணைக்காரன் தன்னை அரிகேசரியென்று கூறிக்கொள்ளுவதினால், இவன் அரசன்பெயரையே தரித்திருக்கிறான் என்று கொண்டு, அரசனுக்கும் அரிகேசரி என்னும் இன்னொருபெயருண்டு என்று நிச்சயிக்கலாம். இறையனார் அகப்பொருளின் உரையில் எடுத்தாளப்பட்ட கோவைநாயகனான பாண்டியன் நெடுமாறனுக்கு உசிதன், நிந்தரிப்புவேந்தன், பராங்குசன், வரோதயன், அரிகேசரி, இரணாந்தகன், விசாரிதன் என்னும் பல பெயர்களுள. இவ்வுரையில் கூறப்படும் நெடுமாறனும் நெல்வேலி, விழிஞம், கோட்டாறு, வல்லம், கடையல், பாத்தூர்முதலிய இடங்களில் சேரர்முதலியவர்களோடு போர்புரிந்திருக்கிறான். சாஸனங்களில் கூறியிருக்கும் பாண்டியனும், அகப்பொருளுரையில் கூறப்பட்டுள்ள நெடுமாறனும், பெயரினும், செய்த சண்டைகளிலும் ஒத்திருத்தலின் இருவரும் ஒருவரே என்றுதுணியலாம். அப்படியாயின் இறையனாரகப் பொருளுரை கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டிற்குப்பிற்பட்டதாகவேண்டும். கடைச்சங்கத்திருந்த நக்கீரரதாகாது.

இந்நெடுமாறன் தன் இருபத்தேழாமாண்டில் விழிஞத்துச்சேரரோடு போர்பொருதகாலத்து "சேரமானார் படை விழிஞத்து யுத்தத்து விட்டிழக்கக் கரைக்கோட்டை அழிப்பான் வரபெருமானடிகளுளான்புமிக்குள இரணகீர்த்தி........மற்றுறைச்சேவர் கோட்டையழியாமை காத்தெதிர்ந்து பலருமாபட்ட இடத்து........பலரோ

டும் குத்திப்பட்டான்" என்று திருவநந்தபுரம் காட்சிச்சாலையில்நட்டிருக்கும் ஓர் வீரக்கல் கூறுகிறது.

இம்முதல் மாறஞ்சடையன் பெயர்விளங்காச் சில எதிரிகளுடன் விண்ணம், வெள்ளூர், செழியக்குடி முதலிய விடங்களில் பொருது வெற்றியடைந்தானென்றும், காவிரிவடகரையில் ஆயிரவேலி அயிரூர், புகழியூர் முதலிய விடங்களில் அதியனை முதுகிட்டோடச் செய்தும், இவ்வதிகனுக்குத் துணையாய் வந்த பல்லவரையும் கேரளரையும் துரத்தியும், கோங்கத்து மன்னனை யுத்தத்து உயிரோடும் பிடித்து மாடக்கூடலிற்சிறைசெய்தும் போந்தானென்றும் விளங்குகிறது. இவ்வரசன் பரமவைஷ்ணவனென்பதற் கேற்ப, காஞ்சிவாய்ப் பேரூர் என்னுமிடத்து "திருமாலுக்கமர்ந்துறையக் குன்றமன்னதோர் கோயிலாக்கி"னான் என்றுங்கூறியுள்ளது. இக்காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் கொங்குநாட்டிலிருப்பதென்றும், அவ்விடத்தே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சென்றபோது சிவபிரான் தில்லையுணடமாடிய கோலத்தைக்காட்டினாரென்றும்,

உலகெலாமுய்யவுறுதியாம்பதிகமுரைத்துமெய்யுணர்வருவொருமை
நிலவியசிந்தையுடன்றிருவருளானீங்குவார்பாங்குநற்பதிகள் [ப்பை
பலவுமுன்பணிந்துபரமர்தாள்போற்றிப்போந்துதண்பனிமலர்ப்பட
குலவுமிக்கோங்கிற்காஞ்சிவாய்ப்பேரூர்குறுகினார்முறுகுமாதரவால்.
(பெ. பு. ஏயர்கோன் கலிக்காமர் சரித்திரம். பா. 88)

நித்தனார்தில்லைமன்றுணின்றுடனீடியகோலநேர்காட்டக்
கைத்தலங்குவித்துக்கண்களானந்தக்கலுழிநீர்பொழிதரக்கண்டார்.
(ஷை ஷை. பா. 89)

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளால் விளங்குகிறது. இது இப்போது கோயம்புத்தூர்ஜில்லாவில் திருப்பூர் ரெயில்வேஸ்டேஷனுக்கடுத்திருக்கிறது.[1] இதனை மேலைச்சிதம்பரம் என்ப. (ஆயின் பாடல்பெற்ற ஸ்தலமல்ல.)

அன்றியும் வேண்மன்னனையும் ஜயித்து, கரவிந்தபுரத் (களக்குடி=களக்காடு) தைச்சுற்றி அகழும் மதிலுங்கட்டுவித்தான்.

---

(1) பேரூரில் ஓர் விஷ்ணுஸ்தலமிருப்பின் அதைப்பரிசோதித்தால் ஒருக்கால் இப்பாண்டியன் சாஸனங்கள் ஏதேனுங்கிடைக்கலாம்.

நான் பதிப்பித்திருக்கும் திருச்சிராப்பள்ளியின் சாஸனத்தால் வரகுணன் காலத்தானொரு மாறஞ்சடையனென்று தெரியவருகிறது. இவ்வரகுணன் காலம் 9-நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியென்று அவ்வியாசத்தில் காட்டியுள்ளேன். இதுகாறும் பேசிவந்த மாறஞ்சடையனோ கி. பி. 8-நூற்றாண்டின் மத்தியைச்சேர்ந்தவனென்று தெரியுமாதலால் இவ்விருவர்காலத்திற்குமிடையில் ஏறக்குறைய 60-வருஷங்களிருப்பதால் வரகுணன் காலத்தான் மற்றவனுக்குப்பெயரன் முறையாதல் வேண்டுமென்று கொள்ளல்தகும். ஆதலால் நாரசிங்கத்து சாஸனத்தானாகிய மாறஞ்சடையனை முதலாவன் என்றும் திருச்சிராப்பள்ளியின் சாஸனத்தான் இரண்டாவனென்றும் கொள்ளப்பட்டது.

முதல் மாறஞ்சடையனுடைய இத்தானசாஸனத்தால் ஸ்ரீவரமங்கலம் என்னும் திருப்பதியின்பெயர் ஏற்பட்டகாலமும், அதனைப்பாடிய நம்மாழ்வார் காலத்தையும்பற்றி என்னண்பர் ஸ்ரீமாந் கோ. வெங்கோபராயர் முன்னமே யெழுதியிருக்கிறார். இது நிற்க, களக்குடி வைத்தியனாகிய மாறங்காரியே காரியின் மகனாராகிய நம்மாழ்வாரோ என ஐயுறமனந்துணிகிறது. ஆயின் இவரே மதுரகவி என்கிற பெயரையும் தரித்திருந்தார் என்பதினாலும், இவர்ஜன்மபூமி குருகூர் அல்லாததினாலும், இன்னுஞ் சிலசிறு காரணங்களாலும் இவர் ஆழ்வாராகார் என்பது நிச்சயம். ஆழ்வார் ஸ்ரீவரமங்கலம் வரகுணமங்கலமுதலிய விடங்களைப் பாடியிருத்தலின் இம்மந்திரிக்குப் பிற்பட்ட காலத்தாராதல் வேண்டுமென்பது நன்கு விளங்கும்.

The Madras Museum plates of Jatilavarman.

1st Plate.

1. [illegible]

(1) 'Trichinopoly Rock Cave Inscription of Varaguna Pandya' The Christian College Magazine, April, 1905.

2. [illegible]

3. [illegible] [1] [illegible]

4. [illegible]

5. [illegible]

6. [illegible] [1] [illegible]

7. [illegible]

2nd Plate—1st side.

8. [illegible]

9. [illegible]

10 [illegible] (1) [illegible]

11. [illegible]

12. [illegible]

13. [illegible] [1] [illegible]

14. [illegible]

15. [illegible]

2nd Plate—2nd side.

16. [illegible] [1] [illegible]

17. [illegible]

18. [illegible]

19. [illegible] [1] அன்ன ருகிய அளர்தநிா் நெடுவேற், றென்னன் வானவன் சே—

20. ம்பியன் வடவரை,யிருங்கய லாணை ஒருங்குடன [டா],ஒலிகெழு முந்நீ ருலகுமு—

21. ழுதளிக்கும், வலிகெழுதிணி தோண்மன்னவர் பெருமான்,றெ ன்னலராடி தேம்பு—

22. னற் குறட்டிப், பொன்மலர் புரவில் வெள்ளூர்விண்ணஞ்,சே—

23. ழியக்குடி என் றிவற்றிட் டெவ்வ, ரழியக் கொடி[1] ஞ்சிலை அன்—

24. று கால்வளைத்தும், மா[2] இருப் பெரும்புனற் காவிரிவட கரை, ஆ—

25. இரவேலி[3]அயிரூர் தன்னிலும், புகழியூரும் திகழ் வேலதிய—

(1) கொடுஞ்சிலை. [3] ஆயிரவேலி.

(2) மாயிரும்.

3rd Plate—1st side.

26. ணை, ஓடுபுறங் கண்டவ னெலி[3a]உடை மணித்தே, ராடல் வெ
ம்மா அவை[3b]—

27. உடன் கவர்ந்தும்,வல்லவனுங் கேரளனு மாங்கவற்குப்பாங்—

28. காகிப்,பல்படை ஓடுபார் ஞெளியப்பவ்வம் மெனப்பரந்தெழு

29. ந்து, குடபாலும் குணபாலும் மனுகவந்து விட்டிருப்ப, வெல்—

30. படையோடு மேற்சென்றங்கிருவரை உமிருபாலும் மிடரெ
ய்த—

31. ப்படைவிடுத்துக், குடகோங்கத் தடன் மன்னனைக்கொல்
களி—

32. ற்றொருடுங்கொண்டு போர்ந்து,கொடி அணிமணி நெடுமாடக்கூட
ன்ம தில் ஆக—

33. த்து வைத்துக்,கங்கஹஸ்தி அதனளவுங் கடிமுரைசுதன் பியர
றையக்,—

34. கோங்க ஹஸ்தி அடிப்படுத்துக் கொடுஞ்சிலை பூட்டிழிவித்துப்
பூஞ்சோ—

35. லை அணிபுறவிற் காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் புக்குத், திருமாலுக்கமர்ந்-

3rd Plate—2nd side.

36. துறையக்குன்ற மன்னதோர்கோ இலாக்கிஉம், ஆழிமுன்னீர
கழா—

37. க அகல் வானத்தகடுருஞ்சுர், பாழி நீண்மதில் பரந்தோங்
கிப்—

38. பகலவனுமகலவோடும், அணியிலங்கையி லரணிதாகிமணி—

39. யிலங்குநெடுமாடமதில் விழிஞமது வழியக்,கொற்ற—

40. வேலை உறைநீக்கி வெற்றத்தானை வேண்மன்னனை, வென்ற
முத்—

[3a] ஒலியுடை.
[3b] அவையுடன்.
[3c] படையொடு.
[4] இருவரையும்.

41. தவன்விழுநிதி, ஓடுகுன்றமன்னகுலைக் களிறுங்கூந்த—

42. ன்மாவுங்க[illegible]நமுந், நன்றுடும்அவைகொண்டும், [illegible] வத்—

43. திலையரரிநெடுங்கண்ணம் புகளாற்,போர்மைந்தர் புலம்பெய்—

44. தும் பொன்மாடநெடுவீதி, [illegible]ரம் பொலிவெ(ய்)தக் கண்ணகன்—

45. றதோர்கல் லகழோடு,விசும்புதோய்ந்து முகிறுஞ்சலில—

4th Plate—1st Side.

46. சும்பறுதவகன்சென்னிந், நெடுமதிலவடிவமைத்தும், [illegible]—

47. [illegible]ங்களெத்துணையோபலசெய்து, மணிமாடக்கூட—

48. ல்புக்குமலர்மகளொடுவீற்றிருந்து,[illegible]த்தினல்.

49. [illegible]கொண்டாடிக், கண்டக[illegible] தான் செய்து கடன்ஞா—

50. லம்முழுதளிக்கும், [illegible]நாயந் வணிதவ[illegible] வீர [illegible] வி—

51. [illegible]வெஷவந்ருஞகிந்நின்றிலங்கு

52. ம்மணிநீண்முடி நிலமன்னவ னெடுஞ்சடையற்கு [illegible]ஷ[illegible]—

53. திணேழாவதுபாற்படடுச்செலாநிற்கபின்னையும் [illegible] மே(ய்) தனக்கே—

54. ன்றுங் [illegible] மாகத்தான்கருதி, [illegible] மென்னுந்நன்னாட்டுண் [illegible]—

55. ர்க்குவருக்கப்பட்ட, [illegible] என்னுங் [illegible] த்துள் [illegible] [illegible]—

4th Plate—2nd Side.

56. விரும்பப்படும்[illegible]

57. த்து ஸஹஸ்ரஜந்வஸிஹாஸநாத்ருற்கு மகனாகிய யஜ்ஞவிசேஷ்ய [I] ஓடெஞ்—

58. சாதஸாஸ்த்ரங்களைக்கரைகண்ட ஸோமஜட்டற்குத்தென்களா

59. வழிநாட்டு வேலங்குடியைப் பண்டைத்தன்பழம்பே—

60. ர்நீக்கி ஸ்ரீவரகோமங்கல மெனப்பியரிட்டு ஸஹஸ்ரதேயமா—

61. கக்காராண்மையும் மீயாட்சியும் உள்ளடங்க ஸலி—

62. வரிஹாரமாகந் நீரோட்டிக் குடுக்கப்பட்டது. மற்—

63. றிதன் பெருநான்கெல்லை கீழெல்லை நிலைகாணிம—

5th Plate—1st Side.

64. ங்கலத்தெல்லைக்கும் மிளந்தியன்குடி எல்லைக்கும்—

65. மேக்குந் தென்னெல்லை பெருமகற்றூரெல்லைக்குங் கள்ளி—

66. க்குடி எல்லைக்கும் வடக்குமன்னிய சிர்ம்மே—

67. லெல்லை கடம்பங்குடி எல்லைக்கும் குரங்குடி—

68. யெல்லைக்குங் கிழக்கும் வடவெல்லை காராள—

69. வயலெல்லைக்குந் தெற்கும் மிவ்விசைத்தபெ—

70. ருநான்கெல்லை அகத்துக் கல்லுங் கள்ளியுநா—

5th Plate—2nd Side.

71. ட்டி மன்னவனது பணியினால் வடிவமை—

72. யபிடிசூழ்ந்தான் வாணவற்கு உத்தமஜாத்யக்ஷ—

73. ன் பாண்டி இளங்கோமங்கலப்பேரரைசனா—

74. கிய கொழுவூர்க்கூற்றத்துக் கோழுவூர்ச்—

75. சங்கஞ்சிரீதரன் எங்கிதனுக்காணத்திபா—

76. ய்த் தாம்ரஸாஸநஞ்செய்வித்தான், வாஸ்துமெ—

77. யவஸம்ஹீதங்களான்மலிவெய்தியவண்க —

(1) விசேஷ்யோடெஞ்சாத

6th Plate—1st side.

78. ளந்தை, வைஶ்யகுலம் விளங்கத்தோன்றிம

79. ன்னவற்கு மஹாஸாமந்தனாய், மாற்றலரைசரை

80. வலிதொலைக்கும் வீரமங்கலப்பேரரைச —

81. . னாகிய மீரதாரந்த ஸ்ரீ திளயினன் மற்றிதனை

82. காத்தாரனபலரடி என்முடிமேலன

83. ன்று சொற்றவனே(ய்)பணித்தருளித்தெற்றென

6th Plate—2nd side.

84. தாஜ்ஞப்யவஙஞ்செய்வித்தான் | — ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ஜயவர்த்தவா —

85. மதாநந்தெ ஜநாத்யஸிஹஹவிம ஸ்வாமிநஃ தஸ்யமாஸம —

86. ரணாஜ்ஞெதயமா நாத்யஸிஹ வொஸாமிநஃ ஸஹஹி —

87. வஹஹமாஸாஜநாஜஹிஸமரஷிஹிம் யஸ்யஸ்யஸாஹ — —

88. ஸிஸ்யதஸ்யதஸாஹமெஃ||—நவிஷ

ஸிஷிஸ்ராஹஹிஸ்வஸ்தவிஷஉஞ்தெ விஷஸெகாகி

நம்ஹம்ஸிஸ்ர ஹஸ்ஃ வஹதஸ்ர வெளதிஸ்ர —

7th Plate—1st side.

89. கஃ | — ஸ்ரீ ஸமரகஷணாஜநாஹணஸ ஸெநவிஸ்யெத ச

ஸ்யாதிஸம்ஸ —

90. நாஜநாஹா ஸஉஸெம்நவிஜ்யெத [I] பாண்டிப்பெரும்பணை

காரன்ம —

91. கன் பாண்டிப்பெரும்பணைகாரனாகிய ஸ்ரீகெஸ —

92. ரிஎழுத்து |o| —

துடி அ. கோபிநாதராவ்,

திருவல்லிக்கேணி.

ஸ்ரீ:

*கடைவள்ளலார் காலம்.

பங்களூர் ஸென்ட்ரல் காலேஜ் போதகாசிரியர்
ஸ்ரீ: எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள். M. A., எழுதியது.

—:o:—

நம் தென்னிந்தியசரித்திர வாராய்ச்சி செய்வான் புகுவோர்க்கு, வழிதுறை புலப்படாமை இயல்பென்பர். வெகுவாய்ப்பயிற்சி செய்யப்பெற்று, பலவகைத்தான நூல்களையுடையதாகிய நந்தமிழ்ப்பாஷையின் சரித்திரவாராய்ச்சியும் அத்தகையதே. ஆனாலும், சின்னாளாக அரியபெருமுயற்சியால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சில நூல்களாலும், வேறு ஆராய்ச்சியின் விளைவான பிறசாதனங்கள் சிலவற்றானும் மூன்றாந்தமிழ்ச்சங்கம் சிறப்புற்று விளங்கிய காலம் ஒருவாறு ஊகிக்கக்கூடும். இத்தகைய வூகத்துக்கு இருவிதமான தடைகள் உள. நம்முன்னோர் எழுதிவைத்த நூல்களில் உண்மையும் அன்மையும் பகுத்தறிய வியலாதவாறு ஒருமித்திருப்ப தொன்று; தவிர இவ்விடயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்ய முற்புகுந்த சில பெரியோர்கள் இத்தகையமயக்கத்தைப்போக்க முயன்றோராயினும் அவற்றை ஆக்கியோரேயாவர் போலும்! ஆயினும், தொன்றுதொட்டுக் கர்ணபரம்பரையாய் வரும் விஷயங்கள் எவ்வளவுண்மைகளை மறைப்பனவேயாயினும் இவைகளை முன்னிட்டு ஆராய்ச்சியியல்புக்கிணங்கச் சோதிக்கப் புகின், இம்முயற்சி நன்மையே பயக்குமென்னும் ஊக்கமேலீட்டால் மேல்வரும் நான்கு கொள்கைகளுக்கியன்ற சாதனங்களில் எம்மாலறியப்பட்ட சில ஈண்டு வெளியிடப்படும்.

(i) தொன்றுதொட்டு வழங்கும் மூன்றுஞ்சங்கமென்னுமொரு கல்விக்கழகம் இருந்திருக்கக் கூடுமென்ப தொன்று.

(ii) இச்சங்கம் மிக வுயர்ந்த நிலைமையிலிருந்த காலம், சேரன் செங்குட்டுவன் காலமே யென்பது மற்றொன்று.

*இவ்வியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து ஐந்தாம்வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1906ஞு மேமீ 25உ-மாலை மஹாமஹோபாத்தியாயர்ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில் படிக்கப்பட்டது.

(iii) இச்செங்குட்டுவன் காலம் இதுகாறும் தெரிந்தமட்டில், கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றும் நூற்றாண்டாயிருத்தல் வேண்டும்.

(iv) இம்மூன்று கொள்கைகளும் இன்று மட்டும் தெரிந்துள்ள நந்தேயச்சரித்திரக் கொள்கைகளுக் கிணங்கியவைகளேயாகும்.

தமிழ் நூல்களில், பண்டைக் காலத்தனவும் அதற்குப் பிற்காலத்தனவுமான சரித்திரநடைபெற்ற சிலநூல்களையும் பல்லோரும் அங்கீகரிக்கத்தக்க பழங்கதைகளையுங் கொண்டே இவ்வாராய்ச்சி செய்யப்படும். நம்முன்னோர், தமிழகத்தில் பாண்டி நாட்டில் நடந்தேறிய சங்கங்கள் மூன்றென்பர். இம்மூன்றில் மூன்றாவதொன்றே நம்மாராய்ச்சிக் கிணங்கும். ஆகையால் இவ்வியாசத்தில் சங்கமென்பது மூன்றாஞ்சங்கமேயாம். இச்சங்கப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்றும், சங்கம் வளர்த்த பாண்டியர் முடத்திருமாறன்முதலா உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பதின்மர் என்றும், இவர்களுட் கவியரங்கேறினோர் மூவரென்றும் கூறுவர். இவ்வுக்கிரப் பெருவழுதிமுன்பே திருவள்ளுவர் குறள் அரங்கேறிற்றென்ப. திருக்குறளுடையனார் இச்சங்கத் தங்கத்தினருள் ஒருவர் அல்லரென்பதும், இன்னோரன்ன பலசான்றோர் வெவ்வேறிடங்களில் வதிந்து வாழ்நாள் வீழ்நாளாகாது விளங்கின ரென்பதும் இனித் தெளிவுறுத்தப்படும்.

உக்கிரபாண்டியனை ஊன்று கோலாக நிறுத்தி அவ்வரசன் காலத்துமன்னரையும், மதியாளரையும் கட்டுக்கதை கடிந்து அக்காலத்தனவாய நூல்களின் உண்ணிலை கொண்டே ஒழுங்கு படுத்தலியலும். ஆயின் முதன்முதல் உ[illegible]பாண்டியன் காலத்தவர் வள்ளுவரென்பதை யறிவது இன்றியமையாததாம். திருவள்ளுவமாலையில் உக்கிரபாண்டியன் சாற்றுக்கவி யொன்றிருக்க, ஔவை யென்னும் பெயரோ, புகழ்ப் பெயரோ பெற்ற உடன்பிறந்தாள், நாயனாருக்கிருந்தனளென்பது அனைவருமறிவர். இக்கல்விக்கரசி இப்பாண்டியனையும் இவன் நண்பராகிய சோழன் ராஜசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியையும், சேரமான் மாவெண்கோவையும் புறப்பாட்டு மூன்

நூற்றறுபத்தேழில், இவர்கள் பெயர் புலப்படுத்தின ரல்லரேனும் புகழ்ந்துள்ளார். ஐயூர் மூலங்கிழார், உக்கிரப்பெருவழுதி வேங்கை மார்பனைவென்று கானப்பேரெயில் கைக்கொண்டதைக் கீழ்வருமாறு தெளிவுறுத்துகின்றனர்:—(புறம்—21)

"புலவரை யிறந்த புகழ்சா றோன்ற
னிலவரை யிறந்த குண்டுகண் ணகழி
வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின்
மீன்பூத் தன்ன வுருவ ஞாயிற்
கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை
யருங்குறும் புடுத்த கானப் பேரெயில்
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
விரும்பு ணீரினு மீட்டற் கரிதென
வேங்கை மார்ப னிரங்க வைகலு
மாடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்
பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே"

புலவரை யிறந்த புகழ்சால் தோன்ற லென்றது, அப்பாண்டியன் பெரும்புகழை வற்புறுத்தும். அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவனேயாவனென்பர். மதுரைப்புராணத்திலும், திருவிளையாடலிலும் புகலப்பட்ட உக்கிரவன்மனென்பானது சித்திரச் செய்கைகள் சிலப்பதிகாரத்தில்—

"அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவேல் லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி
திங்கட் செல்வன் றிருக்குலம் விளங்கச்
செங்கணா யிரத்தோன் றிறல்விளங் காரம்
பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன் வாழி
முடிவளை யுடைத்தோன் முதல்வன் சென்னியென்
றிடியுடைப் பெருமழை யெய்தா தேகப்
பிழையா விளையுட் பெருவளஞ் சுரப்ப

மழைபிணித் தாண்ட மன்னவன் வாழ்கெனத்
தீதுதீர் சிறப்பிற் றென்னனை வாழ்த்தி" எனவருதலால் அறியப்படும்.

உக்கிரபாண்டியன் இவ்வாறிருக்க; அருமைமாதாகிய ஔவையையாதரித்த வள்ளலாருட் பெரும்பேர்படைத்தவர், அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் அவன் செல்வப்புதல்வனுகிய பொகுட்டெழினியுமாவர். இவர்களாண்டநாடு சேலத்ஜில்லா தர்ம்மபுரிக்குப்பக்கத் துள்ளதென்பது சாஸனவாராய்ச்சியினால் விளக்கப்பெற்றதாயினும், மைசூரி லிப்பொழுதுமிருக்குந் தகடூரேயாகாதோவென்று சங்கிக்க இடங்கொடுக்கும்படியான, தகடூர் நாடென்று புராதன நூல்களால் நன்கு புலப்படும். ஏனெனில், இப்பிராந்தியத்தில் போச்சல விஷ்ணுவர்த்தனன் படைத்தலைவனை புகழ்பெற்ற கங்கராஜன், கி. பி. 1117-ஆம் ஆண்டிற்குமுன் தலைக்காடுதருவான் புகுந்தபோது, அம்மண்டலத்துச் சோழவதிகாரியும் சேனுநாயகனுமாய் வதிந்த அதிகைமான் என்பான் ஒருவனிருந்தானென்பது சாஸனங்களால் நன்குவிளங்கும். ஔவையாரே பாடினதாகச்சொல்லப்பட்டுவரும் புறப்பாட்டுக்களில் பெரும்பான்மை, அக்காலத்துக் கடைவள்ளல்களிலொருவனுகிய அஞ்சியையே சிறப்பிப்பனவாம். இப்பாட்டுகளில் அநேகம் தாதையாகிய அஞ்சியையும், அவன் றனையனுகிய எழினியையும் அவரவர் பெயராற்புலப்படுத்தும். புறம்-91-ல்

" ஆர்கலி நறவி னதியர் கோமான்
போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி ' என்றும்

"நீயே தொன் னிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா
தாத னின்னகத் தடக்கிச்
சாத னீங்க வெமக்கீத் தனையே.

என்றும் பாடியுள்ளார். இச்செய்தியைச் சிறுபாணுற்றுப்படையில்,

"மால்வரை, கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
யமிழ்துவிளை தீங்கனி யௌவைக் கீந்த
வுரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே
லரவக் கடற்றானை யதிகனும்" என்று

ஔவையையும் ஒருங்குப்படுத்திப் பாடியுள்ளார் நல்லூர் நத்தத்தனார்—இந்நத்தத்தனா ரியற்றிய சிறுபாண், மூவேந்தர் எழுவள்ளலார்களினுஞ்சிறந்த கொடையாளியும், ஆமூர் வேலூராரண்களுக்கரசுமாகிய, ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனுடைய வள்ளன்மையைப் புனைந்து ஆற்றுப்படுத்துவதாம். புறம்—99-ல் ஔவையார்

"செருவேட், டிமிழ்குரன் முரசி னெழுவரொடு
சென்றமர் கடந்தநின் னாற்றல் தோற்றிய
வன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொன் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநி
னரணடு திகிரி யேந்திய தோளே."

என்பதாற் றனக்கும், பரணருக்கும், அஞ்சிக்குமுண்டான காலப் பொருத்தத்தை விளக்கி, இவ்வாராய்ச்சிக் கின்றியமையாததான சாதனமொன்றையமைத்துள்ளார்.

பரணர் என்பவர், சங்கத்து நாற்பத்தொன்பதின்மரி லொருவராயும், புறநானூற்றில் அனேக பாடல்களுக் காசிரியராயும் விளங்குவதன்றி, சங்கத்தொகுப்புக்களிலொன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம்பத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனது பெரும்புகழ்பாடிப் பெருமை பாராட்டப்பட்டவராதலால் முற்காலத்தே மிகச்சிறந்த சிறப்புற்றவராயிருந்தனரென்பதற்கு ஆஸ்பதமுண்டு. பதிற்றுப்பத்தில், ஐந்தாம்பத்தின் பதிகத்தால் செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடியது இனிது விளங்கும். அஃதன்றி, அங்கவர் எழுதியவண்ணமே, அக்குட்டுவனிளையோனாகிய இளங்கோவும், சிலப்பதிகாரத்தில், செங்குட்டுவன் பிறப்பையும், செய்திகளையும் விரிவாகக் கூறுகின்றனர். இவ்விருவரலாற்றைக்கொண்டே, அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகாரவுரையில் அவற்றை வரைந்துள்ளார். செங்குட்டுவற்கிளையோன் இளங்கோவென்பதும், செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடினரென்பதும் இதினின்றும் ஐயமின்றியறியலாம். முன்னெடுத்துக்காட்டிய சிறுபாண்மேற்கோளினின்றும் ஔவையாருக்கும், அஞ்சிக்குமிருந்த நட்புத்தன்மை நன்குவிளங்கும். புறப்பாட்டு (99) தொண்ணூற்றொன்பதினின்றும், அஞ்சியைப்பரணர் சிறப்பித்தனரென்பது வெள்ளிடைமலை

யாம். ஆதலால், செங்குட்டுவன், அதிகைமான் அஞ்சி, ஔவை, பரணர் இவர்கள் சமகாலத்தவர், அன்றேல் ஒரேதலைமுறையி லிருந்தவராகவேண்டுமென்பதற்கையமில்லை. . அக்காலத்துத் தமிழகத்திற்செங்குட்டுவன் மிகச்சிறப்புற்றோங்கினனென்பது, அக்காலத்திலேயே இயற்றப்பெற்ற இருபெருங்காப்பியங்களாகிய சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளால் நன்குவிளங்கும். இக்காலத்து நச்சினார்க்கினியரென்பதற்கியன்ற சிறப்புற்ற மஹாமஹோபாத்தியாய: பண்டிதர்-சாமிநாதையரவர்கள் பெருமுயற்சியால் இக்காப்பியங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு, முற்காலத்துச் சரித்திரவாராய்ச்சிக்கும், தமிழாராய்ச்சி யிடைப்படுமூறுகளை நீக்குவதற்கும் சிறந்தகருவிகளாயுள்ளன. இவ்விருகாப்பியங்களில், சிலப்பதிகாரமியற்றியவர், செங்குட்டுவற்கிளையோராய "நந்தாச் செங்கோ, லந்தமி லின்பத் தரசா ளுரிமை, யிளையோற் குண்டென வுளைவனன்வெகுண், டழுக்காற் றொழுக்கத் திழுக்கு நெஞ்சினன், கண்ணெரி தவழ வண்ணலை நோக்குங், கொங்கவிழ் நெடுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச், செங்குட் டுவன்றன் செல்ல னீங்கப், பகல்செய் வாயிற் படியோர் தம்மு, னகலிடப் பாரமகலநீக்கிச், சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத், தந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்தா யினோராய்" வஞ்சிக்குணவாயிலில் வதிந்த இளங்கோவடிகளாவார். சிலப்பதிகாரத்துக்குமுன் னெழுதப்பட்டதாயினும் மணிமேகலைதுறவையே விஷயமாகக்கொண்டதால் சிலப்பதிகாரத் தொடர்ச்சியாகிய மணிமேகலை, "நன்னூற்புலவன்" 'தண்டமிழாசான்' கூலவாணிகன் சாத்தன் என்னும் புலவர்பெருமானு லியற்றப்பட்டுள்ளது. சங்கத்தி லரங்கேற்றுவித்தற்கு வரும் நூல்களில், பிழைகாணுந்தோறும், ஆக்கியோர்களைக் குற்றங்கூறத்துணியாராய், இந்தப்பிழைகளைக் கேட்கும்படி நேரிட்டதேயென்று மனம் வருந்தித்தமதுதலையை எழுத்தாணியினாற் குத்திக்கொள்வரென்றும், அதனாற் றலைபுண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமையின், இவர் சீத்தலைச்சாத்தனுரென்னு மாறுபெயர் பெற்றாரென்றும் சொல்வர். இக்காப்பியங்களை ஆராயப்புகுமுன் மிக ஆவசியமாயிருக்கிற சிற்சில விஷயங்களைத் தேர்ந்தறிதும்.

சங்கத்து நாற்பத்தொன்பது நல்லோரில் ஒருவராக வழங்கும் நல்லூர் நத்தத்தனார்,சிறுபாணிற்சிறப்பித்த கடைவள்ளல் எழுவருள்

"கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திற லணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகன்"

அல்லது வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் ஒருவன். இச்செய்தியை யே புறம்-145-ல், பரணர்,

"மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக" என்று குறித்துள்ளார். இப் பேகன் ஒருகால் வேறொருத்தி நலனயந்து தன்னில்லக கிழத்தியா கிய கண்ணகியைத்துறக்க, அவள்காரணமாக அவனைப்பாடினோர் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆவர். இப் பாடல்கள் ஒத்த பாவமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றதுமன்றி, பேக னாற் றுறக்கப்பட்ட கண்ணகியை அவனோடு சேர்ப்பதே பொருளா கவுடையது. புறம்-343-ல், பரணர்,

'மலைத்தாரமுங் கடற்றாரமுந்
தலைப்பெய்து வருநர்க்கீயு
புனலங் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்"

என்று ஒரு குட்டுவனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

கர்ணபரம்பரையில் திருவள்ளுவரது இளையோரெனப் பெற்று ச்சங்கத்தாரில் ஒருவராகப் பாராட்டப்பெற்ற கபிலர் சரிதையைச் சற்று நோக்கின், பறம்பு மலைக்கும முந்நூறு ஊர்களடங்கிய பற ம்பு நாட்டுக்கு முரிமைபூண்ட வேள்பாரி யென்பான் இவருக்குப் பெரிய வேளும், அரிய நண்பனு மாயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. சங் க நூல்களில், பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம்பத்தும், ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சி நூறும், பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டும், அன்றி, இன்னாநாற்பதும் இவர் ஆக்கியன வென்ப. மூவேந்தருமொருங்கு சேர்ந்து முற்றினும், பாரிதோலானாய்ப் பின், சூழ்ச்சியால் வெல்லப் பட்டு இறந்தானாகக், கபிலர் நல்லிசைப்புலமைமெல்லியராகிய அவ னிரு மகளிரையுந் தக்கபடி மணம்புரிவித்துப் பாரியின் நண்பைப் பயன்படுத்தும் வண்ணம் அம்மகளிரையழைத்துக்கொண்டு பறம்பு நாட்டைவிட்டகன்றனர். இவர், இம்மகளிரை மணக்க விச்சிக்கோ

னையும், புலிகடிமால் இருங்கோவேளையும் முறையேவேண்டி அவர்கள் மறுப்பவழுன்று சீறினர். இச்செய்திகளும், முல்லைக்குப்பாரி தேர்கொடுத்ததும், புறம்—200—202-ல் நன்கு விளங்கும். புறம் 202—ல் கழாஅத்தலையாரை யிகழ்ந்தமைபற்றி இருங்கோ வேளிர், சிற்றரையம் பேரரையமென்றிருபாற்பட்ட ஊர் எரிந்துபோன செய்தி சொல்லப்படுதலன்றி, புறம் 201—ல் இருங்கோவேள்.

'வடபான் முனிவன் றடவினுட் டோன்றி
யுவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த, வேளிருள் வேளே' என்றும்

விளிக்கப்படுகின்றான். புலிகடிமால், இருங்கோவேள் என்னும் பெயர்க்குக்காரணர் போர்ச்சலர் தம்பெயர்க்குச் சான்றாகச்சொல்லு ங்கதைக் கொப்புடைத்தாயிருக்கின்றது. இஃதன்றிப்பாரியும், வேள் எவ்வியும், நெருங்கிய உறவினரென்பதும், எவ்விக்கும, இருங்கோ வேளுககும ஏதோ ஒருவித சமபந்தமுண்டென்பதுங் காணப்படு கின்றன. இவ்வாறு நிற்க.

கபிலர், சேரன் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையின் காலத்துக் குமுற்பட்டவ ரென்பது, புறம்-53-ல் பொருந்தி லிளங்கீரனார்,

"செறுத்த செய்யுட் செயசெந் நாவின்
வெறுதத கேள்வி விளஙகுபுகழ்க் கபில
னின்றுள ளாயி னன்றுமன்" என்பதால் நன்குவிளங்கும்.

(புறம்-126-ல்)மாறோகத்து நப்பசலையார் முள்ளூர்க்குன்றக்குடையானை மலையமான் திருமுடிக்காரியை,

"நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக் கற்ற வநத ணாள
னிரந்துசென் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்" என்று

கபிலர், புகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதேபாட்டில்

சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறர்கலஞ் செல்கலா தனையேம்"—என்றதால்,

அக்காலத்தில் சேரர், கடற்படைத்திறம் நன்கு விளங்குவதுந்தவிர, கபிலர் கவிவன்மை யெத்தகைச் சிறப்புடைத் தென்பதையும் வற்புறுத்தும். இவராலேயே யிடப்பட்ட, புறம்—174—ல் முள்ளூர், கபிலராற் புகழப்பட்டதாயும், பகைவர்க்கஞ்சியவ்வூரில் ஒளித்திருக்குங்கால், பெருவிறற்கிள்ளிக்கு அழியாப் பேருதவி புரிந்த சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன் அக்கிள்ளி தன்பெரும் பேற்றைப் பெறச் செய்ததாகவுஞ் செப்பும்.

திருக்கோவலூருக்கும், முள்ளூர்க் குன்றுக்கும், உரியனான மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்பான், மலைநாட்டரசன். கபிலராற் புகழப்பெற்ற வேளையோரில் ஒருவன். புறம்—121—122—இப்பாடல்களால் தமிழ்வேந்தர் மூவரும், இவனன்பை நாடினதாகத் தோன்றும்.

மேலெழுதியவாறு, ஒளவை, கபிலர், பரணரிம்மூவரே முதலாசுக்கருதிய விடத்து, ஏனைய அனைய கவிகளும் வள்ளலாரு மொரேதலைமுறையில் வாழ்ந்தவராகக் கண்டுள்ளாம். அக்காலத்துத் தமிழ் வள்ளலாரையும், அவர்நாட்டினமைதியையும் புகலப்புகுமுன் அக்காலத்துச் சரித்திரவமைதியைச் செங்குட்டுவன் காலத்தனவாகிய விருபெருங்காப்பியங்களினின்று மியன்றவரையில் இயம்புவாம்.

(இன்னும் வரும்.)

௪

இந்துமதம்.

(௨௭௨ ஆம்-பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மேலே கூறிமுடிக்த ஒடுக்க (உபசங்கார) சித்தாந்தப்படி, கடவுள் ஒருவர் உண்டென்னும் ஆஸ்திகம் இந்துமதத்திற்குச் சித்தித்தது எவ்வாறெனிற் சிறிதுசொல்வாம். பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேயம் என்னும் அளந்தறிபவன், அளவை, அளக்கப்படும்பொருள் எனப்பாகுபாடுகள் மூன்றுள. பிரமாதா முன்னே சொல்லப்பட்ட காண்பவன். பிரமேயம் இங்கே காட்சிப்பொருளாகிய கடவுள்.

பிரமாணம் காட்சிக்குத் துணைக்கருவியாயுள்ள அளவை. இவ்வளவை பிரத்தியக்ஷஅளவை, ஆகமஅளவை, அநுமான அளவையென மூன்று திறப்படும். பிரத்தியக்ஷம் நேர்பார்வை எனப்பொருள்படும். அந்த நேர்பார்வை இந்திரியப்பிரத்தியக்ஷம், மானதப்பிரத்தியக்ஷம், யோகப்பிரத்தியக்ஷம், அருட்பிரத்தியக்ஷம் என நான்குபகுப்பாகும். அவ்வக்கருவிகளைத் தக்கபடிபெற்று அளந்தறியவல்லார்க்கு அவ்வவை பிரத்தியக்ஷங்களேயாம். அருட்பிரத்தியக்ஷமொன்றாலே அளந்தறிந்து பிரத்தியக்ஷப்பேறு பெறுதற்குரியராகிய கடவுளை மானதவிந்திரியப்பிரத்தியக்ஷங்களிற்கு விஷயமாக்கிக்காட்டுக: காட்டாவிடில் அக்கடவுள் உண்டென்பது முயற்கொம்பு,ஆமைமயிர்க்கம்பலம், மலடிமகன் முதலியன உண்டென்பதுபோன்ற அசம்பவதோடம் என்பர் நாஸ்திகர். இவ்வண்ணம் வாதிக்கும் நாஸ்திகரும் இவருடன் பிரதிவாதஞ்செய்யப்புகும் இந்துமதத்தரும் யோக அருட்பிரத்தியக்ஷங்களைப்பெறாத நிலையினரேயாவர். பின்னர் இவர்களுக்கு மானத இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷங்களிரண்டுமே பிரமாணங்களாம். இந்திரியப்பிரத்தியக்ஷம் கண்முதலிய ஐம்பொறிகளும் தமது சத்தி குறையாது நிரம்பப்பெற்றுநிற்கும். அவசரத்திலே அவ்வவைகள் கருவியாகக்காணப்படுவதாம். இவ்வைம்பொறிகளுள்ளே கண்ணால் அறியவேண்டியதொருவிடயத்தைக் காதுமுதலியவைகளால் அறிதலும்; காதுமுதலியவைகளால் அறியவேண்டிய தொவ்வொன்றனைக் கண்ணால் அறிதலும்; எவ்வண்ணம் முடியாதென்பது பிரத்தியக்ஷமோ அதுபோலவே மனதால் அறியப்படுவதொன்றனை இந்திரியம் அறிதலும்; யோகத்தால் அறியப்படுவனவாகிய திரிகாலவர்த்தமானமுதலியவைகளை மனம் அறிதலும்; பரஞானத்தாலுணரப்படும் தத்துவ தத்துவாதீத வுண்மையுணர்வுகளை யோகத்தாலுணர்தலும் ஒரு சிறிதும் முடியாதென்பதந் துணிபேயாம். பரஞானக்காட்சியுடையாருக்குக் கீழுள்ள பிரத்தியக்ஷங்களெல்லாம் அதிசுலபமானவைகளேயாம். கீழுள்ள இந்திரிய மானதக்காட்சிகளுடையார்க்கு மேலுள்ள யோகஞானக்காட்சிகள் அதிசிரமசாதனங்களாலே சித்திக்கத்தக்கனவாம். அவ்வாறு சித்திபெறுமுன்னரே, அவ்வண்ணமே சித்தியடையாதவராயும், சுருதியுத்தித்துணிபுகளைநம்பி இந்திரியமானதங்களுக்கு அதீதமான கடவுளிடத்தே பத்திபண்ணும் பா

வஞ்சாமானியரிடத்திலே கடவுளைக்காட்டுக என்பதும்; அங்ஙனங் காட்டாமையாலே கடவுள் அசம்பவர் என்பதும் ஊமையைப் பாடவும், முடவனை ஆடவும், குருடனைப் பார்க்கவும், செவிடனைக் கேட்கவுங்கட்டளையிட்டு, அவைகள் அவர்களாலே இயலாமை காரணமாகவே பாடல், ஆடல், கேட்டல், பார்த்தல் என்பனவும் நடவாத அசம்பவமென்று மேற்கூறியவைகளிலே தாமும் வலிபெறாதாரொருவர் தாபித்து நிந்தித்தலோ டொப்பனவேயாம். ஆகவே, பிரத்தியக்ஷமொன்றையே பிரமாணமெனக்கொள்வாருக்குப் பிரத்தியக்ஷ பேதங்கள் முற்கூறியபடி நான்கு பகுப்பாமெனவும்; இந்திரியப்பிரத்தியக்ஷமே அறுகருவிகொண்டு அறுவகையாய் அறியப்படும்படி அமைவதும், அவற்றுள் ஒவ்வொரு கருவிகள் வலிமை குறையினும் அவ்வவ்வறிவு பெறப்படாமையும் நிச்சயமாமாறுபோலவே, மேன்மேலுள்ள பிரத்தியக்ஷசாதன வலிமைகளைப் பெறாதார் கீழ்க்கீழுள்ள இந்திரியமானத கருவிகளைக்கொண்டே யோகஞானங்களால் அறியத்தக்கவைகளை அறியவும், அறியமுடியாமைகொண்டு அசம்பவம் கற்பித்தலும், அக்ஷரஞானமே இல்லாதான் கைப்படும் புத்தகம் அனைத்தும் அச்சிடப்படாத வெற்றுப் புத்தகமெனவும் அல்லது ஏதோ கருப்பாயிருக்கின்றனவெனவுந் நிர்மாணம்பெறுவதனோடொப்பாகும்.

இனி, அவ்வியல்புடையோர் தமது பிரத்தியக்ஷத்திற் காணப்படும் உலகத்துப்பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு என்னும் மூன்று செயல்களும் நடைபெறுதல் சுபாவம அல்லது இயற்கை என்பதேயன்றி அச்சுபாவம் அல்லது இயற்கை எனப்படுவது என்னை: அதனைத் தனிமையாகக்காட்டுக என்பாருக்குத் திரும்பவும் சுபாவம், இயற்கை எனச்சொல்லவல்லராய், சொல்லிய அதனைத் தமது சுதந்தரச்செயலாக்கித் தொழிற்படுத்திக்காட்ட வல்லுநராகார், ஆகார். இனிச் சுண்ணம் மஞ்சள் முதலிய சாமானிய பதார்த்தங்கள் சிலவற்றைச் சேர்த்து அதனிடத்தேதோன்றுஞ் சிவப்பு எப்படி இயற்கையோ அதுபோலவே சிற்சில கலப்பாலே சிற்சில தோன்றலும் சிலகாலிருத்தலும் பின் மாறிவிடுதலும் இயற்கையே எனக் காட்டவல்லாரும் உளரன்றே எனின், இச்சடசாமானிய பதார்த்தங்களைச் சேரவைத்தலாகிய கர்த்திருத்துவத்தைத் தாம் அடைந்தனரோ? அதுபோல

வே, தம்முடைய சுதந்தரச் செயலாகச்சேர்க்கவும் பிரிக்கவும்படாத விசேட சித்துப்பதார்த்தங்களுஞ் சில சடபதார்த்தங்களும் சேரவும் பிரியவுங்காண்டல் பிரத்தியக்ஷமாதலாலே அவைகளை அங்ஙனஞ் சேர்க்கவும் பிரிக்கவும் வல்லான் தம்போல்வாரை ஒழியப்பிறனொருவனுயுளனென்று தீர்மானிக்க வலியிலராவது என்ன காரணமோ? இனித் தோற்றமும் இறத்தலும் தமது சுதந்தரத்திலேயுள்ளனவெனச்சிறிது வாதித்து, இறப்புத்தொழில்மாத்திரம் எவரும் விரும்பாதனொன்றுதலால்; அதனைமாத்திரம் நமது சுதந்தரத்ததன்று எனத் தலைகுனிவாரும், அதுவும் முயலத்தக்கது என விதண்டை பேசுவாரும் சில நாஸ்திகரே.

இனி, மேற்கூறிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண பேதங்களுள்ளே அருட்பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் அளந்தறியும் வல்லமை பெற்றவர்களுக்குக் கடவுள் மிகச் சுலபமாக மானதவிந்திரியப் பிரத்தியக்ஷங்களுக்கும் அவரவர் விரும்பியபடியே வெளிப்பட்டு நின்றருள்செய்வர். அவ்வருட்பிரத்தியக்ஷ வலிமையுடையார் தாமாத்திரங் காண்டலேயன்றித் தம்மை அடையும் எவ்வித வலிமைப் பக்குவிகளுக்கும் அவ்வவர் வலிமைப்பக்குவங்களுக் கேற்றபடி கடவுளை அவ்வவர் பிரத்தியக்ஷங்களுக்குக் காட்டவும் வல்லராவர். அவ்வியல்புடைய வல்லாராலும்; அவ்வல்லாரும் அல்லாருமாகிய எல்லார் நிமித்தமாகவுங்கொண்ட கடவுளுடைய அருள்வடிவத்தாலும் ஆதாரமாக வெளிவந்த சாத்திரங்கள், முன்னெடுத்துச்சொல்லப்பட்ட அளவை மூன்றனுள் ஒன்றாகிய ஆகம அளவை எனப்படும். இவ்வளவையானும் இந்துமதத்தருக்குக் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்னும் நிச்சயப்பேறு சொல்லவேண்டாதேயமையும். இனி எஞ்சிநின்ற அனுமான அளவையோ காரியானுமானம் காரணானுமானம் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் காரியானுமானம் செயலைக்கொண்டு செய்பவனை நிச்சயிப்பது. இங்கே நமதிந்திரியப் பிரத்தியக்ஷத்திலுங் காணப்படுவதாகிய இவ்வுலகத்துப் பிறப்பிருப்பு இறப்பு என்னும் முச்செயலும் நடந்துவருதலைக்கொண்டு அவைகளை நடத்திவருதற்குரிய சத்திகுறையாத சத்தனாகிய கருத்தா ஒருவனுளனென்று நிச்சயிப்பதேயாம். மானத இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷவாயிலாலே சாதனவலிமைபெற்று,

யோகஞானப் பிரத்தியக்ஷ சாதனசத்திகளை அடைய விரும்புவோருக்குப் பிரவேசஞானமாகிய அளவைக்கருவி இவ்வநுமானமேயாம். இதுபற்றியே சுருதிகளெல்லாம் அநுமானஅளவைகொண்டு கடவுணிச்சயமுதலிய சொல்வனவாம். இவ்வநுமான அளவையே இந்து மதத்தாருக்கு மானத விந்திரியாதீதங்களை அறிவித்தற்குக் கருவியாகக் கொள்ளப் படுவதொன்றாகும். ஆகவே மூவகைப் பிரமாணங்களும் இந்து மதத்துக்கு உடன்பாடேயாம்.

இவ்வநுமானக் கருவிகொண்டும்; முற்கூறிய ஆகம பிரத்தியக்ஷ கருவிகளைக் கொண்டும் கடவுள் முதலிய நிச்சயங்களை நிச்சயித்து அநுபவம் பெற்றவர் பெறுகின்றவர் பெறுபவர்கள் இந்து மதத்தருள் அனேகர். பெற்றவர்கள், பெறுகின்றவர் பெறுபவர்களை உணர்ந்திருப்பவரேயாவர். பெறுகின்றவர், பெறுபவரை உணரவல்லர். பெறுபவர் முந்திய இருவரையுங் கண்டறியவல்ல ரல்லர். இவர்கள் முயற்சிக்கு இரங்கி, அச்சாதுக்கள் தாமாகவே இவர்கள் முன்னே வெளிப்பட்டால் மாத்திரமே கண்டறிய வல்லராவர். அங்ஙனம் பெற்றவர் பெறுகின்றவர் வழியாலன்றிப் பேறுண்டாதல் அரிது. இதுபற்றியே குருவருள் சாது சங்கமுதலிய சாதனங்கள் அவசியமென்று இந்துமதம கூறும்.

இனி, அக்கடவுளை அடைதற்கு அவருடைய அருட் சத்தி பதிதலே அத்தியாவசியகம. அவ்வருட்சத்திபதிதற்காகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய சாதனங்கள் சரியை கிரியாயோகஞான முயற்சிகள்: என்பதென்னை யெனிற் சிறிது கூறுவாம். முற்கூறிய பிரமாணங்களாலே கடவுள் ஒருவர் உண்டு எனத்துணியப்பட்ட பின்னர், அக்கடவுளுக்கு ஆகமப் பிரமாணத்தாலே சொல்லப்படும இலக்கணங்களை அநுமானப் பிரமாணங் கொண்டு அநுசரித்து ஊகிக்குமிடத்து, எல்லாஞ்செய்யவல்ல சர்வசுந்தரமுடைமை, தூயதாகிய பரிசுத்தத்தன்மை, தானாகவே எல்லாவற்றையும் எக்காலத்திலும் அறியவல்ல இயற்கையுணர்வு முற்றுமறிதலு முடைமை, இயல்பாகவே தனக்கென ஒன்றையும் விரும்பாத நிராசையுடைமை, அளவிடப்படாத சுகமுடைமை, பேரருளுடைமை முதலாக அத்தியாவசியகமான இலக்கணங்கள் சகுண சம்பந்தமாகப் பல

அக்கடவுளுக்கு இயல்பா யமைந்திருந்தாலன்றி, அவராலே இவ்வுலகம் முற்கூறிய மூவகைக் காரியப்பாட்டைப் பெறுதற்குரிய தாகா தென்று காணப்படும். மேலே சொல்லப்பட்ட இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றையும் தவறுபடாமலே தன்னுள்ளே கட்டுப்படுத்தி நிற்கும் பேரியல்பு, பேரருளுடைமை ஒன்றேயாம். எல்லாஞ்செய்யவலல சர்வசுதந்தரமுடையானொருவனுக்குப் பேரருளென்னும் பேரியல்பு இல்லாவிடின், செய்வன சிலபல அநீதியாகவே செய்யப்படினும் அமையுமன்றே. அப்படி முறைதவறாது அக்கடவுளுடைய சர்வசுதந்தரத்தைக் காத்து நிற்பது அப்பேரருளேயாம். மேலும் பேரருளாகிய பரோபகார காரண வியல்பில்லாவிடின், தனக்கெனப் பல சிலவற்றை விரும்பும் ஆசையுடையனு மாவனன்றே. ஆதலாலே நிராசைக்கு ஆதாரமாய் நிற்பதும், அவ்வருளேயாம். இந்த நிராசை காரணமாகவே, தனக்கென ஒன்றையும் விரும்பாதும் ஒருகாரியத்திலுந் தோய்ந்து தான் விகார மடையாமலும் தன் சந்நிதிச் செயல் அனைத்தும் ஆன்மாக்களாகிய நம்மை நல்வழிப்படுத்தும் நற்செயலாகும்படி செய்து நிற்பதும் அவ்வருளேயாம். இவ்வண்ணமே எவ்வெவ்வழியா னெல்லாம் எடுத்தெடுத்து ஊகிக்கினும் அவ்வருளொன்றே மற்றெல்லா வியல்புகளையும் வலிமைகளையுந் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும கடவுளுடைய பெரியசத்தி புலப்படும்.

இதுபற்றியே, அக்கடவுளுடைய அளவிறந்த சத்திகள் (இயற்கை வல்லமைகள்) எல்லாவற்றுள்ளும் அருட்சத்தியே சிறந்தது என இந்துமதம் எடுத்தெடுத்து இயம்பும். அவ்வருளோ அக்கினிக்குச் சூடுபோல அக்கடவுளோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் பெருமித வல்லமையாயிருக்கின்றது. அக்கினிக்குள்ள வல்லமை சுடுமிடத்துச் சூடு எனவும், அடுமிடத்து அடுதல் எனவும், பொருள்களை விளக்கு மிடத்து விளக்கு எனவும், பல பேதப்படுமாறு போலவே கடவுளுடைய வல்லமையும் பரோபகார வியல்பாகும்போது அருள் எனவும், சத்தசத்துக்களின் இயல்புகளை விளக்கிக் காட்டிச் சத்தாகிய தன்னியல்பிலே சேர்க்கும்போது ஞானமெனவும், தான் ஒரு காரியத்திலுந் தோயாது நிர்விகாரியாயிருந்து சிருட்டியாதி செ

யலனைத்தும் தனது சந்நிதியிலே (சூரியசந்நிதியிலே தாமரைமலர்முதலிய உலகப்பொருள்கள் காரியப்படுமாறுபோல) இவை இங்ஙனமாக எனச் சங்கற்பிக்கும்போது இச்சை எனவும், அவ்வாறு காரியப்படுமிடத்துக் கிரியை எனவும் பல பேதமான பெயருடையதாய் வழங்கப்படும். அவ்வருளில்லாவிடில் ஒருவிதச்செயல்களும் இல்லையேயாம். முற்கூறியபடி ஞானம்எனப்படுவதும் அவ்வருளேயாதலாலும், அது எப்பொருளியல்புகளையும் விளக்கும் பேரொளியாதலாலும், அவ்வருளே மயமாய் விளங்கும் அக்கடவுளை அருள் வடிவினர் என்று சொல்லுதல் மாத்திரமன்றி, ஞானசொரூபி, சோதிசொரூபி என்று சொல்வதற்கும் இடங்கொடுத்து நிற்பதும் அவ்வருளேயாம். ஆதலால், அவ்வருளியல்பை நாம் உள்ளவாறுணர்தலும் அவ்வருள் வழியாலன்றி இகபர மிரண்டினும் நாமாக எவைகளையும் செய்யவும் பெறவும் எவ்வித சுதந்தரமும் நமக்கில்லாமையை உணர்தலும் பெற்று அவ்வருள் வசத்திலேயே பதியப் பெறுமாயின், அவ்வருள் வியாபகமேயுள்ள கடவுளை நாமடைந்து பேரின்பம் பெறுவது எப்படியாகும்?

(இன்னும் வரும்.)

மு. சாம்பசிவநாயனார்,
சாலியமங்கலம்.

ஸ்ரீ.

*சுதேசகலாசாலா ஸ்தாபனம்.

தேசத்துப்பிள்ளைகள்படிப்பு ஐவரைப்பொறுத்தது.

1. கவர்ன்மெண்டார் திரவியஸகாயம் செய்வதுடன் பிறதேசங்களில்வழங்கும் மேலானபடிப்புமுறைகளை யெடுத்துக்காட்டி, தேசத்தார் பொருள் சம்பாதிப்பதற்கு ஏற்றதுறைகளான சிற்பசித்திரவித்யாசாலை, கைத்தொழிற் கல்விப்பயிற்சிச்சாலை, பதார்த்ததத்துவ சாஸ்திரபோதனாசாலைமுதலானவற்றை ஸ்தாபித்துக் கொடுக்கக்கடமை பூண்டவர்.

2. பெற்றோர்களும் பிரபுக்களும் அந்தந்தக்காலத்திற்கு ஏற்ற படிப்புமுறைகளை யனுஸரித்து அவற்றிற்கு வேண்டிய பொருளுதவிசெய்து கவர்ன்மெண்டாருடனேகூடிப் பாடுபடக் கடமைபூண்டவர்கள்.

3, 4. பாடசாலை விசாரணைத்தலைவர்களும் உபாத்தியாயர்களும் பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டிய விஷயங்களை முக்கியமாகக்கவனித்துப்பிள்ளைகளுடைய அபிவிருத்திக்கு அவசியமான படிப்பு இன்னதென்பதை நன்கு உணர்ந்து, கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்திய படிப்புமுறைகளிலுள்ள குணதோஷங்களை ஆராய்ந்து நலமானவைகளையே பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்கப் பாடுபடவேண்டியவர்.

5. இவ்விதமாகப் பாடுபட்டுவரும் இந்நால்வருடைய நன்முயற்சியும் வீண்போகாமல் ஊக்கத்துடனே மனஞ்சோராது படித்துப் பிற்காலத்தில் தாம் தேசோபகாரிகளாகும்படி தேறுவது வித்தியார்த்திகளுடைய கடமை.

"மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்."

---

*இவ்வியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து ஐந்தாம்வருஷோத்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1906ஞு மேமீ 26உ - இரவு மஹாமஹோபாத்தியாயர்ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில் படிக்கப்பட்டது.

கல்கத்தாவில் சுதேசகலாசாலை ஸ்தாபனம்.

இப்பொழுது நமது இந்து தேசத்திலே ஐம்பது ஆண்டுகளாகக்கலாசாலைகள் ஸ்தாபிதமாகி வித்தியாபிவிருத்தி செய்யப்பட்டுவந்தாலும், அதில் எல்லாவிஷயங்களும் ஆங்கிலேய பாஷையிலேயே கற்பிக்கப்பட்டு, நமது தேசத்துப்பயிர்த்தொழிலாளிகள், வர்த்தகர் முதலான ஸாதாரண ஜனங்கள் அனைவருக்கும் பயன்படாமல், நமதுதேசம் இன்னும் ஈனஸ்திதியிலேயே இருப்பதை நோக்கி, கல்கத்தாவிலுள்ள பிரபுக்கள் பலரும் இப்போது தாமே தமது நாட்டில் கலாசாலையொன்று ஸ்தாபிக்கமுயன்று காரியம் நடத்திவருவது அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

கல்கத்தாவிற்போல நமது நாட்டில் கலாசாலை ஸ்தாபிப்பது குறுகிய காலத்தில் கூடாதகாரியமானாலும், முதலில் பிரதம வித்தியாப்யாஸம், த்விதீய வித்தியாப்யாஸம் இவ்வகைகளை நமது தேசத்துப் பூர்வகாலப்படிப்புக்கு அனுகுணமாகச் சீர்ப்படுத்தி நாட்டாருக்குப் பயன்படுமாறு வழங்கும்படி செய்ய முயல்வோமாயின், நாளடைவிலே நமது தேசம் கலாசாலை ஸ்தாபிக்கும்படியான சிறந்த நிலைமைக்கு வந்துவிடும்.

தற்காலத்தில் சென்னை ராஜதானியிலே படிப்பு ஈனஸ்திதியிலிருக்கிறதென்பது அடியில் குறிக்கும் கணக்கினால் விசதமாக விளங்கும்.

தேசம்	விஸ்தீரணம்	ஜனத்தொகை	படிக்கும் பருவமான பிள்ளைகள் தொகை
சென்னை ராஜதானி.	141, 228	38, 208, 609	100 க்கு 29
பிரிடிஷ் தீவுகள்.	121, 000	11, 605, 000	,, 85
பிரான்சு	204, 000	39, 000, 000	,, 90
ஜப்பான்	161, 000	16, 000, 000	,, 85

சென்னைச் சுதேசவித்யாபிவிருத்திசங்கத்தார் சிலகாலமாய்ப் பிரதம வித்தியாப்பியாஸம் விருத்தியாக வேண்டிய விஷயமாகத்தகுந்த முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு தற்காலத்துப் பிரதம வித்யாப்யாஸத்திலுள்ள குணதோஷங்களை விசதமாய் எடுத்துக்காட்டிப் பிரதம வித்யாப்யாஸ பிரகடனபத்திரிகையொன்று அச்சிட்டுப் பிரசுரம்

செய்து தலைமை உபாத்தியாயர்களுக்கும், முனிசிபாலிடி அக்கிராச னாதிபதிகளுக்கும், மற்றும் பல பிரபுக்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் அனுப்பி அவர்களுடைய கூட்டுதவியை வேண்டிப் பாடுபட்டு வரு வது தமிழ்ச்சங்கத்தாருக்கும் தெரிந்திருக்குமே.

இப்படியே த்விதீய வித்யாப்யாஸ அடிப்படைப் பாடசாலைப் படிப்புகளிலும் குணதோஷங்கள் பலவுண்டு. அவற்றுள் முக்கிய மான குறை, பாஷையுடன் சம்பந்தப்படாத கணிதம் பூகோளம் முதலான விஷயங்களை அங்கிலேய பாஷையாலேயே போதிப்பது. பதின்மூன்று பிராயத்திற்கு உட்பட்ட சிறுவர்கள் தமக்குப்புதிய பாஷையான அங்கிலேய பாஷையால் பல விஷயங்களையும் தெரிந்து கொள்வது அசாத்தியமாகையால், சுதேசபாஷையாலே அவைகளை ச்சிறுபிள்ளைக்குக் கற்பிக்க உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமெனச் சுதேச வித்யாவிசாரணைத் தலைவருக்கு விண்ணப்பமெழுதிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்.

லார்டு கர்ஸன்பிரபு அவர்கள் இதை ஆமோதித்து இப்படியே செய்யவேண்டியது அவசியமென்று பலதடவைகளில் விளம்பரப்பத் திரிகை எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அதைச் சென்னைத் துரைத் தனத்தாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கொள்கையை இவ் வண்ணமே நிறைவேற்றச் சுதேச பாஷைகளில் தகுந்த புத்தகங் கள் இல்லாமையே பெரிய குறைவாயிருக்கிறது.

இந்த த்விதீயவித்யாப்யாஸ அடிப்படைப் படிப்பு மேன்மே லும் அபிவிருத்தியாவதற்கு, மற்றொருகுறையுமுண்டு. அதாவது அந்தநிலையில் பிள்ளைகளுக்குப் பரீக்ஷை ஒன்று நடத்தப்படாமை யேயாம். சில வருஷங்களாகத் துரைத்தனத்தாரே ஒருவகைப் பரீக்ஷை நடத்தி வந்தாலும், அது பிள்ளைகளுடைய தேர்ச்சிக்குப் பயன்படாததாகவேயிருந்தது. நல்லகாலமாய் இப்பொழுது துரை த்தனத்தாரே அதை நீக்கிவிட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட பொதுப் பரீக்ஷையொன்று மத்தியில் சிறந்ததாக இல்லாமைபற்றியே யோ க்கியதை இல்லாத பிள்ளைகளுட் பலர் மேல் வகுப்புகளுக்கு ஏறிக் கடைசியில் பெரிய பரீக்ஷையில் தவறி அதற்கு மேல் வழிதெரியா

மல் தவிக்கிறார்கள். அந்தந்தஜில்லாவிலுள்ள உயர்தரப்பாடசாலைத் தலைமை உபாத்தியாயர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அந்த ஜில்லா முழுவதிலுமுள்ள த்விதீய வித்யாப்யாஸஅடிப்படைப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்குச் சிறந்த முறையாக ஒரு பரீக்ஷை ஏற்படுத்தி நடத்தினால் அந்தப்பிள்ளைகள் நன்றாய்த் தேர்ச்சி பெறுவார்கள். அந்தப்பரீக்ஷையில், அங்கங்குள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலும் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலைகளிலும் படிக்கும்வித்யார்த்திகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இந்தப்பரீக்ஷையில்லாத குறையைத் துரைத்தனத்தாரே உணர்ந்து 1869-ஞுத்தில் அதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள். இந்தப்பரீக்ஷையினால் த்விதீயவித்தியாப்யாஸ அடிப்படைப் பாடசாலைகளின் திறம் இத்தன்மையதென்று தெரிந்துகொள்ளலாமென்றும், அந்தப் பாடசாலைகளுக்குப் பரஸ்பரம் இருக்கும் தாரதமியமிப்படிப் பட்டதென்று துரைத்தனத்தாருக்கும் தேசத்தாருக்கும் விளங்குமென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

அந்தக்காலத்தில் வித்யாவிசாரணைத் தலைவராயிருந்த கர்னல் மெக்டானல்டு துரையவர்கள் யூனிவர்சிடியாரே இந்தப்பரீக்ஷையை நடத்தினால் ஒழுங்காக நடக்குமென்று அபிப்பிராயப்பட்டுச் சென்னைக்கலாசாலை ஸிண்டிக்கேட்டாரைக் கேட்டுக்கொண்டார். துரைத்தனப்பரீக்ஷாதிகாரிகள் எல்லாப்பாடசாலைகளையும் சரிவரப்பரீக்ஷிக்க எத்தனைபேர் வேண்டுமோ அத்தனைபேர்களில்லையாகையால் அவர்களால் பரீக்ஷிக்க முடியாதென்றும், அந்தப் பரீக்ஷையிருந்தால் பிள்ளைகள் மேல்வகுப்புக்கு ஏறத்தகுந்த யோக்கியதையுள்ளவர்களென்பதையும் அல்லர் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமென்றும் அதற்குக் காரணமுமெடுத்துக்காட்டினார். அவர் சொன்னதை அப்படியே செய்யலாமென்று கலாசாலையாரில் எட்டுப்பேர் ஒப்புக்கொண்டார்கள். பதினொருபேர் முடியாதென்று மறுத்துவிட்டார்கள். 1875-ம் வருஷம் இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கம்மிட்டியார் இந்தப்பொதுப் பரீக்ஷை அவசியமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதை அநுசரித்து 1877-ம் வருஷத்தில் மறுபடியும் சென்னைத்துரைத்தனத்தார், இங்கிலாந்தில் ஆக்ஸ்பர்டு கேம்பிரிடிஜ் முதலான கலாசாலையார் கலாசாலையில் பிரவேசிக்கும் பிள்ளை

கலைப்பரீக்ஷிப்பதோடு அதற்குக்கீழே ஒரு நிலையில் வித்யார்த்திகளைப்பரீக்ஷிக்கிற பிரயாசத்தை மேற்கொண்டிருப்பதுபோலச், சென்னைக்கலாசாலையாரும் அப்படிச்செய்தால் தேசத்திற்கு நலமாயிருக்குமென்று அபிப்பிராயப்பட்டு அவ்விதமான பரீக்ஷையொன்று நடத்தும்படி கலாசாலையார் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதைப்பற்றிக் கலாசாலையார் ஆலோசனை செய்து கலாசாலைப்பரீக்ஷைகளை நடத்துவதே தமக்குப் பூர்ணமான காரியமாயிருப்பதால், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட நிலையிலுள்ள வித்தியார்த்திகளைப் பரீக்ஷைசெய்யும் பரிசிரமத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வது தங்களால் முடியாத காரியமென்று மறுத்துவிட்டார்கள்.

பிறகு 1879-ம் வருஷத்தில் மேற்படி பரீக்ஷையைக்கவர்ன்மெண்டார் தாமே நடத்தத் தீர்மானித்து, அதன்படியே அன்றுதொட்டுச் சென்ற வருஷம்வரையில் நடத்திவந்தார்கள். பலவாண்டளவு அந்தப்பரீக்ஷை சீராகவே நடந்தேறிவந்தது பிறகு ஏதோ சில காரணங்களால் வரவர க்ஷீணிக்கத்தொடங்கியது. துரைத்தனத்தார் அப்பரீக்ஷை அங்ஙனம் க்ஷீணித்ததற்குக் காரணமிவையெனக்கண்டறிந்து அவற்றை ஒழுங்குபடுத்த முயல்வதைவிட்டுப் பரீக்ஷையையே எடுத்துவிட்டார்கள். இனி இப்பரீக்ஷையைக் கவர்ன்மெண்டார் நடத்தப்போகிறதில்லை. கலாசாலையாரும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளப்போகிறதில்லை. இந்தப் பரீக்ஷையோ மிகவும் அவசியமானது. இனி இதற்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன? நாட்டிலுள்ள வித்வான்களும் பிரபுக்களுமேயன்றோ ஒன்றுகூடி இதற்காகப் பாடுபடவேண்டும்?

இப்போது சுதேசபாஷை தலையெடுத்து ஓங்க மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் பாடுபட்டு வருவதால் அத்தமிழ்ச்சங்கத்தாரில் சிலரும் சென்னைச்சுதேச வித்யாவிருத்திசங்கத்தாரில் சிலரும் ஒரு உபஸபையாகச்சேர்ந்து காரியம் நடத்தப்புகுந்தால், நாளடைவில் பின்வரும் காரியங்களை நன்கு நடத்தி வரலாம்.

1. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் உயர்தரப்பாடசாலைத் தலைமை உபாத்தியாயர்களையும், தாலூகா முனிசிப்பு ரிஜிஸ்திரார் முதலான

ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களையும் விருத்தியாவிருத்தி விஷயமாகச் சபைகூட்டிக் காரியங்கள் நடத்த முயலுவது.

2. அங்கங்குள்ள தமிழ்ப்புலவர்களையும், ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களையும் வருஷத்தில் இரண்டுதரம் பண்டிதஸபை கூட்டுவது.

3. அந்தப் பண்டித ஸபையாரைக்கொண்டு தேசத்துப் பிள்ளைகளுக்கு அநுகுணமாகப் படிப்புமுறைகளை அறிந்து அந்தப்படிப்பு சீக்கிரத்தில் விருத்தியாவதற்கு வேண்டியவைகளான புஸ்தகங்களைப்பதிப்பிக்கும்படி செய்வது.

4. சிறுவர்களுக்கு அவரவருடைய மதசம்பந்தமான பற்பல விஷயங்களையும் போதிக்கப்பாடுபடுவது.

5. செந்தமிழ்வேந்தருடைய அபிமானமும் மற்றும்பலபிரபுக்களுடைய அபிமானமும் மடாதிபதிகளுடைய அபிமானமும் தேடுவது.

6. ஜில்லா ஸபையாரைக்கொண்டு அந்தந்த ஜில்லாவுக்குட்பட்ட தாலூகாக்களிலும் கிராமங்களிலும் சிறிய உபஸபைகள் ஏற்படுத்தி அங்கங்குள்ள சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு வித்தியாபிவிருத்திசெய்வித்தல்.

இவ்விதமாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுமானால், தேசத்தில் படிப்பு இப்போது இருப்பதுபோல நூற்றுக்கு 29-வீதமாகாமல், மற்ற நாகரீகமுள்ள தேசங்களிற்போல் நூற்றுக்கு 85-அல்லது 90-வீதமாகி விடும்.

7. இவ்விதமாகச் சங்கத்தாருடைய முயற்சி இரண்டொரு வருஷத்திற்குள் ஈடேறிவந்தால், இதற்கு வேண்டிய திரவியஸகாயம் துரைத்தனத்தாரிடத்திலும் சுலபமாகப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

8. இப்போது கலாசாலையார் செய்துவரும் புதிய ஏற்பாட்டில் சுதேசபாஷைகள்விருத்தியாக வழியில்லாதிருப்பதால், பாஷையுடன் சம்பந்தப்பட்ட எப்-எ, பி-எ, பரீக்ஷைகளை நாமேநடத்த முயலுவது.

9. அது சரிவர நடந்துவந்தால் இந்தப்பரீக்ஷையையும் கலாசாலைப் பரீக்ஷையோடு ஸமமாக அங்கீகரிக்கும்படி கவர்ன்மெண்டாரைக்கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

10. இந்தப் பெரிய காரியத்திற்கு உயர்தரப் பாடசாலைத் தலைமை உபாத்தியாயர்களும் தாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களை உற்சாகத்துடன் முன்வந்து செய்து காரியசித்திபெறப் பாடுபடும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

சே. ராஜகோபாலாசாரியன்.

புத்தகக் குறிப்பு.

பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டு:—இந்நூல், சைவசமயப் பெரியோர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட திருமுறைகளினின்று எடுத்துத்திரட்டப்பட்டது. இத்திரட்டில், திருஞான சம்பந்தஸ்வாமிகள் முதலாகிய நால்வர் புராணசாரம், அவர்கள் திருநக்ஷத்திரம், சிறப்பு, தோத்திரம், தேவாரமகிமை, திருவாசகப் பெருமை, திருவாசகவுண்மை ஆகிய இவையும் அடங்கியுள்ளன. பன்னிருதிருமுறைகளுள், திருவாசகம், திருவிசைப்பா என்னும் இரண்டும் முழுவதும், ஏனையவற்றில் முக்கியமானவைகளும் இப்பதிப்பிற் காணப்படுகின்றன. இந்நூலுள், திருவாசகத்துக்கு அறுபது விஷயசூசனங்கள், இந்நூலைப் பரிசோதித்தோரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல், ஒருபெருஞ் சிறப்பைத் தருகின்றது. இவ்விஷயசூசனங்களில் சிவபாரம்யங்களும், சிவாதிக்யங்களும், சிவபரத்துவங்களும் 250-வேதப்பிரமாணங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன

என்று தெரிகிறது. இந்நூல், சைவாபிமானிகள் ஒவ்வொருவர் கையினும் இருக்கத்தக்கதென்று கூறலாம். இந்நூல், நல்ல காகிதத்தில் சிறந்த எழுத்தில் அமைந்துள்ளது. இதனைப் பரிசோதித்தோர், சோளங்கிபுரம் ஸ்ரீமத்-சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள் இதன்விலை ரூ 1—12—0.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு:—இப்பகுதியில் "இளம்பூரணவடிகள்" என யானெழுதிய வியாசத்தின் ௩0௬-ம் பக்கத்துக் கீழ்க்குறிப்பில் ஸ்ரீமாந்- கோபிநாதராயரவர்கள் "நன்னூல்" என்னும் வியாசமொன்று, இம்முறை எழுதியிருப்பதாக வரைந்தேன். அவ்வியாசத்தை இப்பகுதியில் வெளியிடற்குச் சில அசௌகரியமுண்டானமையால், அடுத்தபகுதியில் அது வெளியிடப்பெறுமென்பதை இங்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

(No. 6)

DANGER SIGNALS!

Nature has provided us with many danger signals.

A COUGH IS A DANGER SIGNAL!

It is a sign that your lungs are weak.

It warns you so that you may Strengthen Them in time.

SCOTT'S EMULSION

answers the demands of nature's danger signal.

It cures weak lungs and stops that cough.

NOT TOUCHED BY HAND.

FOR SALE AT ALL CHEMISTS.

SCOTT & BOWNE, LTD.,

MANUFACTURING

CHEMISTS,

LONDON, ENGLAND.

H. N. Rao & Brothers.

General Merchants & Commission Agents,

Bangalore City.

Second Prize Bellary Exhibition 1905.	For Vegetables & Fruits.	Silver Medal Tanjore Exhibition 1906.

Cabbages, Cauli flowers, Carrots, Beetroots, Peas, Potatoes, Beans etc. from Rs. 3, 4, 5, a basket.

Apples, Oranges, Grapes, Mangoes, Raspberries, Strawberries, Button holes, Bouquets, Cut flowers, Grafted plants, Seeds supplied at market rates. Assortment of Vegetables & Fruits will be supplied weekly or bi-weekly & customers are requested to send their own list.

Orders for perishable goods should accompany remittance.

Indian Scents : Argaza 1 Rupee per tola.

Udubathi 8 As. 1 Rupee, 2 Rs, 3 Rs. 4 Rs. 6 Rs. per seer.

Silk Kerchieves 12 As. 1 Rupee, 2/8, 3 Rs. 4/8, 6 Rs. 8 Rs. 10 Rs. 12 Rs. 15 Rs. each.

T. R. Tawker & Sons,

MOUNT ROAD, MADRAS

வைரம், பச்சை, கெம்பு முதலிய ரத்தினநகளும், நகைகளும், எஙக ளிடம் சரசமாய் விலைக்கு தரப்படும். தவிர நூதனமாய் வேண்டிய நகைக்ள் உத்திரவின்பேரில் செய்யப்படும் எங்களிடம் தயாராயிருக்கும் நகைகளுக்கு அற்புதமான காட்லாக்கு லெட்டரின் பேரில் அனுப்பப்படும். உயர்ந்த வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு வேலைத்திறமாயும் உத்திரவாதமாயும் செய்தனுப்பப்படும். ஒரு முறை பார்த்தால் அனுபோகம் தெரியவரும்

B. 106 கேடியார கோலுசு காவரான் பொன்னுல் செய்த து ரூ 165, 138, 118 வரையில். ஷை வெள்ளி ரூ 8.

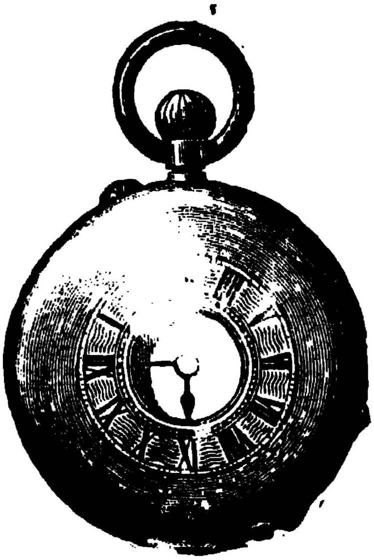

B. 510. பொன் கைகேடியாரம் ஹண்டிங் முக்கால் மூடியுடையதும் (லீவர்) தலையில் சாவியுடையதும் சரியான காலங் காட்டுவதுமானது ரூ 140. ஷை வெள்ளிக் கேடியாரம் ரூ 25 முதல் 60-வரையில்.

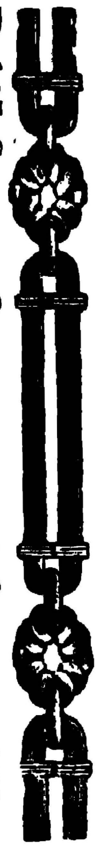

B. 107 கேடியார கோலுசு காவரான் பொன் ரூ 170. 8-மாற்றுப் பொன் 145, 6-மாற்றுப் பொன் ரூ 125. ஷை வெள்ளிக்கோலுசு ரூ 10.

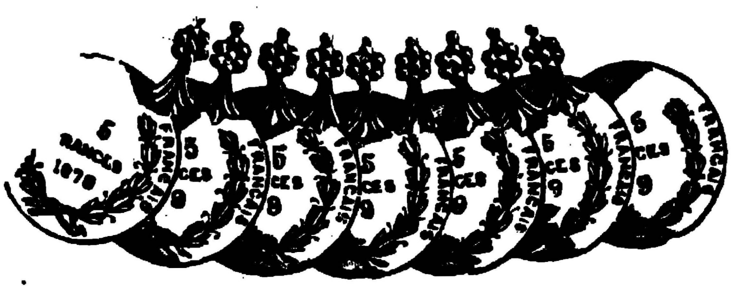

J. 1053. காசிமாலை. பலவிதமான காதுகள்வைத்த காசிமாலை மாதிரிகள் எங்களிடம் தயாராயிருக்கிறது அதின் விலையும் மாதிரியும் தேவையானவர்களுக்கு மனுவின் பேரில் தெரிவிக்கப்படும். மாதிரி பின்னும் அனுப்பப்படும்.

CHAMBERLAIN'S COUGH REMEDY.

இருமலுக்கு சேம்பர்லேன் துரை கண்டுபிடித்த மருந்து.

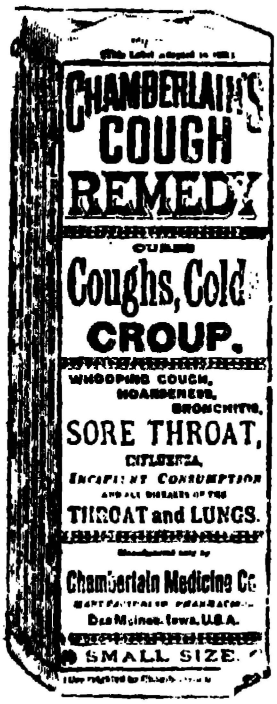

இது,
இருமல், சீதளம், சளிமாந்தம்,
நெஞ்சிளைவு, கக்குவாய் இருமல்
முதலான தொண்டை, மார்புவியாதிகளை
எல்லாம் நீக்கும்.

இருமல் விஷயத்தில் அசட்டையாயிருக்கலாகாது. அது அபாயத்துக்கிடமான நோய். அது, சயகாசராய், இரத்தகாசராய், க்ஷயரோகம் முதலியவைகளில் கொண்டுவிடும்.

சேம்பர்லேன் துரை கண்டுபிடித்த ல் மருந்து, நெஞ்சிலிருக்கும் கபம் அல்லது கோழையை நீக்கும்; உப்பசத்தை ஒழிக்கும், மனதில் கிளர்ச்சியுண்டாக்கும் இருமலையும் போக்கும். நுரையீரலில் (மாரடைப்பு) கஷ்டமில்லாமல் சுவாசம் தாராளமாய்ப் போகவரச்செய்யும். இரவில் இருமலின் உபத்திரவத்தைக் குறைக்கும்; நித்திரையைக்கொடுக்கும்.

சேம்பர்லேன் துரை செய்த இருமல் மருந்தில் அபினி கலப்பில்லை.

☞ இது, மூலிகைமயமான மருந்து.

☞ கைபடாமல் செய்த மருந்து

எங்கும் கிடைக்கும்.

சின்ன புட்டி ரு. 1-0-0　　　பெரிய புட்டி ரு. 2-0-0